

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριαδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΟΚΤΩΒΡΗ 1987 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 53 ΔΡΧ. 30

ΚΑΙ Ο ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ ΣΤΗ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ!

Να ποιά είναι η κατάσταση του σοβινιστή. Εκδηλώνεται πάντα με λεονταρισμούς, με «μεγάλες ιδέες», με κούφια λόγια, φουσκώνει, φουσκώνει και ξαφνικά την κρίσιμη στιγμή κάτω απ' την πίεση των ισχυρότερων του, αντιλαμβάνεται την πραγματική του δύναμη, τα μαζεύει και υποτάσσεται.

Ο Σαρτζετακς είναι το δεύτερο κρούσμα αυτής της περιόδου. Ο πρώτος είναι ο Κουτσουγοργας. Έτσι κι αυτός δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να μετατρέψει όλο το αντι-ψευτοΚΚΕ πάθος του σε υποταγή στον Παπανδρέου και στη ρωσόφιλη πολιτική του.

Το ίδιο απλώς ήταν και ο «μετασηματισμός» του Σαρτζετακς. Φαινόταν πολύ ντυρός στη στάση του απέναντι στη Βουλγαρία. Δηλωμένος και φανατικός οπαδός του κινδύνου από το Βορρά. Τόσο πολύ που καταφερό να τον αντιπαθήσουν ακόμα και οι φίλοι του.

Είπαμε να τα βάλουμε με τους Τούρκους, αλλά βέβαια να τα βάλει και με τη Ρωσία, θέλει μεγάλα κότσια. Για τέτοια είμαστε τώρα:

Αυτές τις «απλές» σκέψεις έκανε φαίνεται κι αυτός, πήδη το αγροπλάνο και πήγε να κάνει έμπρακτα την αυτοκριτική του στη Βουλγαρία. Και εκεί τα δέχτηκε όλα αδιαμαρτύρητα. Και τα καλά λόγια του Ζίβκοφ για τον Καραμανλή, τους επαίνους του για τον Παπανδρέου και συναινεσε για τα απύρριστα Βαλκάνια, τη γραμμή του σοσιαλϊμπεριαλισμού για την περιοχή. Όλα αυτά για ένα πιθανό όραμα βοήθειας της Ρωσίας - Βουλγαρίας στην αναμέτρηση με την Τουρκία. Και έτσι είσπραξε κι αυτός τα κομπλιμέντα του: «Είστε ποιοι νοστινιότεροι» του είπε ο Ζίβκοφ.

ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΟΜΠΡΑ

ΟΛΟΜΕΤΩΠΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΡΩΣΟΦΙΛΟΥ ΜΠΛΟΚ

Δεν υπάρχει ούτε ένας πολίτης σ' αυτή την χώρα που να έχει κάποια σχέση με την πολιτική και κοινωνική ζωή και να μην ξέρει ότι τα τηλέφωνα παρακολουθούνται. Είναι και αυτό ένα από τα «αγαθά» της αστικής δημοκρατίας, μια μέθοδος που πάντα εφαρμόζει και εφαρμόζει η ΚΥΠ και η ασφάλεια για τον έλεγχο του λαϊκού κινήματος. Αυτή είναι η μια πλευρά. Η άλλη είναι πως τα διάφορα τμήματα της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού στο

Τι ήταν όμως αυτό που έκανε σήμερα τα κομμάτια του ρωσόφιλου μπλοκ (φασίς - ΚΚΕ - ΕΑΡ) αλλά και την Ν.Δ. να ξεσηκώσουν ένα τεραστίο θόρυβο γύρω από το ζήτημα της υποκλοπής των τηλεφωνημάτων και να ζητήσουν την παραίτηση του Τόμπρα;

Σίγουρα δεν είναι η αγάπη τους για την δημοκρατία την οποία επι-

καλούνται. Το ρωσόφιλο μπλοκ χτυπάει σήμερα τα σφυριά του σ' όλα τα ταμπλά για την κατάληψη της εξουσίας και αυτό είναι το πιο επικίνδυνο για την δημοκρατία στη χώρα. Για να το πετύχει αυτό πρέπει να χτυπήσει εκείνες τις δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ που δεν θέλουν κάτι

μεταξύ τους ανταγωνισμό, δεν μπορούν να μην χρησιμο ποιούν αυτή την μέθοδο, μέσα από ειδικές υπηρεσίες του ΟΤΕ και της ΚΥΠ.

Αυτό είναι ένα κοινό αποδεχτό παιχνίδι ανάμεσα στις αστικές δυνάμεις και δεν είναι τυχαίο πως ποτέ μέχρι σήμερα κανένα κόμμα δεν είχε διαμαρτυρηθεί γιαυτό

Ο Τόμπρας με τις συνδέσεις του με τον Κουτσουγοργα, τον Μαντουβί και την ΑΥΡΙΑΝΗ, ανήκει σ' αυτές τις δυνάμεις. Γι' αυτό και το ρωσόφιλο μπλοκ εξαπέλυσε εναντίον του αυτή την επίθεση, προσπαθώντας να την συνδέσει με την «απλή αναλογική».

Η υπόθεση της υποκλοπής βγήκε, όταν κάποιος έβαλε μια κασέτα, που είχε γράψει σε προηγούμενη τηλεφωνική επικοινωνία των γραφείων του ψευτο - ΚΚΕ και της ΕΑΡ, μέσα στην τηλεφωνική γραμμή που επικοινωνούσαν αντιπρόσωποι των δύο κομμάτων για να κλείσουν συνάντηση με θέμα την απλή αναλογική.

Καποιος δηλαδή που ήθελε να κάνει φανερό την υποκλοπή των τηλεφωνημάτων από τα γραφεία του ψευτο - ΚΚΕ και της ΕΑΡ

Και εδώ είναι, το ποιος είχε πολιτικό συμφέρον από κάτι τέτοιο. Και σίγουρα αυτός δεν είναι ο Τόμπρας και η παρέα του. Ο Τόμπρας έχει αναλάβει μαζί με τις άλλες του δυνάμεις, να παρακολουθεί και μια σειρά από τηλέφωνα. Και αυτή την δουλειά του, πρέπει να την ξέρει πολύ καλά. Θα ήταν παιδαριώδες να πιστεύαμε πως από κάποιο λάθος των υπερασπιζόμενων μηχανημάτων του ΟΤΕ, θα έβγαίνε στα φώρα μια τέτοια σοβαρή πολιτική υπόθεση υποκλοπής.

Το σημαντικό όμως ζήτημα εδώ είναι η στάση των ρωσόφιλων δυνάμεων μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Το πρόσωπο ανυπερασπισμένο Ε.Γ. με την πρώτη ανακοίνωσή του αφήνει ακάλυπτο τον Τόμπρα λέγοντας: «Με δεδομένη την πολιτική μας ευαισθησία και τη δημοκρατική εθνη του ΠΑΣΟΚ είναι επιτακτική ανάγκη να υπάρξει διαφάνεια στον έλεγχο, αμυστοτητα στην έρευνα και αξιοπιστία στους φορείς του ελέγχου. Η απάντησή του ΠΑΣΟΚ είναι καταφατική γιατί δεν έχει τίποτα να κρύψει και τίποτα να υφθθή».

Ανακοίνωση που δεν αμειψήθει ο ίδιος ο Παπανδρέου, όταν στην τελευταία συνεδρίαση του Εκτελεστικού δήλωνε πως δεν συζητήθηκε το ζήτημα Τόμπρα, αποκαλώντας όμως ταυτόχρονα τον Τόμπρα «πληρήτη του δημοσίου συμφέροντος».

Αυτή είναι η διπλή ταχτική του Παπανδρέου. Και το διπλοπρόσωπο παιχνίδι του ανάμεσα στις διάφορες φράξες του ΠΑΣΟΚ. Όλος ο νεοδεξιός τύπος ενάντια στον Τόμπρα, το Εκτελεστικό Ενάντια στον Τόμπρα, το υποκριτικό συμβολίο με εξαίρεση τον Κουτσουγοργα — σύμφωνα με πληροφορίες που δημοσιεύτηκαν στον τύπο — ενάντια στον Τόμπρα και ο Παπανδρέου θα «φάει» τον Τόμπρα, σαν «πληρήτη του δημοσίου συμφέροντος». Αυτή είναι πάντα η ταχτική που εφαρμό-

ζει ο αρχηγός της ρωσόφιλης φράξας του ΠΑΣΟΚ Παπανδρέου, απέναντι στις αντίπαλες φράξεις. Τους κάνει μέχρι την τελευταία στιγμή το φίλο, τους απομονώνει για να τους χτυπήσει στη συνέχεια. Σιμαγός του εδώ και ο Μησοτάκης Η.Ν.Δ. προσπαθεί να μπει επικερδώς στο «αντι - Τομπρικό» μέτωπο για να φθείρει όσο πιο πολύ μπορεί το ΠΑΣΟΚ. Ποιά ΠΑΣΟΚ όμως; Εκείνο που αποτελεί σήμερα το κεντρικό στόχο του ρωσόφιλου μπλοκ και του ίδιου του Α. Παπανδρέου.

Γι' αυτό λοιπόν και η Ν.Δ. έριξε το σύνθημα «εκλογές τώρα, έστω και με απλή αναλογική».

Μια θέση που προκάλεσε έντονες αντιδράσεις από τον Έμπερτ, αλλά και αγκαλιόσματα του Μησοτάκη από την ΕΑΡ και το ψευτο - ΚΚΕ. Και αυτό είναι φυσικό. Το ζήτημα είναι πως ο Μησοτάκης με την «απλή αναλογική» του, δεν κάνει τίποτα άλλο από το να προωθεί τα σχέδια του Α. Παπανδρέου και του ψευτο - ΚΚΕ για την κυριαρχία του φιλορώσικου μπλοκ στην Ελλάδα. Δεν ξέρουμε βέβαια αν θα διατηρήσει αυτή του τη θέση και μετά την επιστροφή του από την Αμερική.

Αποκαλύπτοντας πολιτικά την «πρόβλεψη» και την επίθεση του ρωσόφιλου μπλοκ, δεν μπορούμε παρά ταυτόχρονα να καταγγείλουμε την θρασύτητα με την οποία ο Τόμπρας και η ΑΥΡΙΑΝΗ αρνούται τις παρακολουθήσεις των τηλεφώνων, την καταπάτηση του συνταγματικά κατοχυρωμένου απόρρητου των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων. Και ακόμα πιο πολύ να δέχονται πως η ΚΥΠ έχει το «δικαίωμα» να παρακολουθεί τα τηλέφωνα για «εθνικούς» - αντιτουρκικούς» υλοτιφεται λόγους.

Όπως έγραψε σε πρόσφατο άρθρο της η ΑΥΡΙΑΝΗ. Μια τέτοια φασιστική νοοτροπία δεν μπορεί παρά να βρίσκει αντίθετο όλο τον λαό. Το ζήτημα βέβαια δεν λύνεται με την παραίτηση ή όχι του Τόμπρα. Γιατί έχει να κάνει με βαθιές δημοκρατικές καταχτήσεις. Και τέτοιες μόνο μια πραγματική λαϊκή εξουσία μπορεί να φέρει.

ΝΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΘΕΙ Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΡΕΚΑ

Η «17 Ν» ΕΙΝΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΤΥΧΩΔΙΟΚΤΙΣΜΟΣ

Όλα άρχισαν το βράδυ της Πέμπτης 1 Οκτωβρίου με τα γνωστά αιματηρά γεγονότα της Καλογρέζας. Όσο συγκλονιστικές κι αν ήταν οι σχετικές σκηνές που έδειξαν εκείνο το βράδυ στις ειδήσεις, ακόμα πιο συγκλονιστικό από μια γενικότατη σκοπιά ήταν αυτό που αποκαλύφθηκε στη συνέχεια και δηλαδή ότι η αστυνομία είχε ετοιμάσει από καιρό τη δικογραφία και το διαβιβαστικό της «υπόθεσης τρομοκρατίας» και ότι εκ των υστέρων μπήκε μόνο... η ημερομηνία.

Γεμάτη ερωτηματικά παραμένει η δολοφονία του Πρέκα, μια άναδρη, εν ψυχρώ, φασιστική αλλά και ύποπτη δολοφονία. Είναι γεγονός ότι και ο

Σε προηγούμενα φύλλα της Ν.Α. είχαμε διαπιστώσει ότι τα χτυπήματα που έδωσε η 17 Ν. με τις τρομοκρατικές της ενέργειες σε εκφραστής των αμερικανικών μιστικών υπηρεσιών, της Ν.Δ. ή σε ακαριαστές του ιδιαιτερού κεφάλαιου, σε αμερικανούς στρατιώτες των βάσεων κλπ., στο σύνολό τους ενισούσαν την κυριαρχία του ρωσικού ιμπεριαλισμού και αντανάκλασαν την πολιτική πύση του ρόλου του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Στην περίπτωση της πρόσφατης απόπειρας δολοφονίας του Ραφτόπουλου, η αντίθεση του οποίου με το ψευτο ΚΚΕ στη ΓΣΕΕ είναι γνωστή, χτυπιούνται μάλιστα και ταυτόχρονα τρομοκρατούνται γενικά οι δυνάμεις της «δεξιάς πολιτικής» μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Πρέπει να διαπιστώσουμε παράλληλα ότι στα 15 χρόνια της δράσης της η 17 Ν. δεν είχε ούτε μια αποτυχία, ούτε μια διαδρομή, πράγμα που δεν μπορεί μόνο να αποδοθεί στη υψηλή επαγγελματική και τεχνολογικό επίπεδο οργάνωσης της αλλά και που προέδιδε τις ισχυρές προοπτικές που πρέπει να έχει στον κρατικό μηχανισμό και την ισχυρή πολιτική κάλυψη.

Από την άλλη πλευρά αν αναλύσουμε μερικά στοιχεία που αφορούν τον Πρέκα και τους άλλους που είχαν μαζί του το βράδυ των γεγονότων της Καλογρέζας αλλά και μερικά αναμφισβήτητα στοιχεία που αφορούν τις «γιάφκες», άμεσα έχουμε την εντύπωση ότι πρόκειται

για ένα επίπεδο οργάνωσης διαφορετικό σε αρκετά σημεία. Φτάνει για αυτό να αναφερθούμε στο γεγονός ότι ο Πρέκας, ο Μαρinos και ο Σιμρναϊός, τη στιγμή που αντιλήφθηκαν το περιπολικό της αστυνομίας να πλησιάζει βρισκόταν σ' ένα αυτοκίνητο ΠΕΖΟ που ο Πρέκας είχε παραβιάσει για να βγάλει απ' αυτό την μοτορολα.

Κανένας δεν θα μπορούσε να φανταστεί τη 17Ν να χρησιμοποιεί τέτοιες μεθόδους όταν μπορεί να έχει στη διάθεσή της υπερούχρηνα μέσα από άλλες πηγές.

Η συμπεριφορά επίσης του Πρέκα και του Σιμρναϊού απέναντι στην οικογένεια που έμεινε στο διαμέρισμα που κριβόντουσαν δεν θα μπορούσε να πει κανείς ότι ήτανε στάση αδιόστατων δολοφονιών τη στιγμή που, ενώ ο Κάρνης τους είχε υποσχεθεί ότι θα τους φυγαδίζει με το αυτοκίνητό του, άφησαν τις κόρες και τη γυναίκα του να κατέβουν στο ισόγειο στην πεθερά του, χωρίς να τις κρατήσουν ομήρους ενώ αυτός κατέβαινε να δεσταίνεται το αυτοκίνητο. Έτσι μπορούσε η αστυνομία να ειδοποιηθεί απ' αυτόν και να τους εντοπίσει.

Επίσης από δηλώσεις γειτόνων στις διαφορές «γιάφκες» που βρήκε η αστυνομία δεν φαίνεται ότι το επίπεδο παρανομίας και συνομοτικότητας τους ήτανε πολύ υψηλό. Όπως είναι γνωστό εξ' άλλου η αστυνομία παρακολουθούσε σταθερά από καιρό τον Πρέκα, τον Βογιατζή και άλλους.

Ιδίως δεν ήθελε να πέσει στα χέρια της ασφάλειας με την οποία φαίνεται ότι είχε κάποιες παρτίδες στο παρελθόν μ' αφορμή διάφορες κλοπές που είχε διαπράξει. Μια πολύ πιθανή υπόθεση είναι ότι κυκλώματα της αστυνομίας είχαν συμφέρον να του κλείσουν το στόμα για να μη μιλήσει.

Παρ' όλα αυτά απ' όλη τη συμπεριφορά και δράση του Πρέκα και των άλλων που είχαν μαζί του στη Καλογρέζα και από τα ευρήματα στις διαφορές «γιάφκες» από τη μεριά της αστυνομίας είναι φανερό ότι το επίπεδο οργάνωσης τους είναι ερασιτεχνικό αν το συγκρίνουμε με τη «επαγγελματική» δολοφονική δράση της 17Ν.

Ο Σιμρναϊός στην απολογία του στον ανακριτή μεταξύ άλλων ανέφερε: «Το βράδυ της 30.9.87 ήμουν στην πλατεία Εξαρχείων μαζί με τον Χριστόφορο Μαρino και πουλούσαμε κρημυρίδα της ένωσης αναρχικών «Αναρχία» Μείναμε εκεί μέχρι 11 περίπου το βράδυ. Μετά ξεκινήσαμε για να πάμε στο αντιξουσιαστικό σέκι του «Αντα Πατριώτη».

Ο χώρος τους λοιπόν ξεκινά από άλλη αφετηρία από εκείνη της 17 Νοτίου, ένας χώρος που δεν διατάζει να χρησιμοποιηθεί και μορφές ατομικής τρομοκρατίας, καταδικασμένες στη θεωρία και την πρακτική του επαναστατικού κινήματος. Για το λόγο αυτό είναι ξεκομμένος από τη λαϊκή μάζες και μπορεί συχνά να χρησιμοποιηθεί πολιτικά ιδιαίτερα από τον εκάστοτε ανερχόμενο ιμπεριαλισμό και τμήμα της αστικής τάξης. Γίνεται προσπάθεια επίσης να ηρωοποιούνται απλά «κλεφτρόνια», όπως ο Πρέκας και να δίνονται σ' αυτά ταμπέλες επαναστατικότητας.

Στην ανακοίνωσή της η 17 Ν «ασχολείται» κατά ένα μεγάλο μέρος με το «χρόνο» αυτό. Συγκεκριμένα λέει: «... Αυτή η κατάσταση νομιμοποιεί και δικαιολογεί τον οποιονδήποτε Πρέκα, που δεν έχει άλλη επιλογή για να ζήσει σαν άνθρωπος». Και στη συνέχεια: «Αυτό το πολιτικό ρεύμα της εξοικονομολογικής παράνομης δράσης είναι εδώ και χρόνια όχι μόνο μια πραγματικότητα στη χώρα μας, αλλά επιπλέον τα γεγονότα του τελε-

ταίου χρόνου δείχνουν ότι αποτελεί τη μόνη ουσιαστική αντιπολίτευση στην κυβέρνηση, στο καθεστώς της απίλας... Κι αυτοί που μάδνε για «παιδαρέλεια» και «άγανον τους εγκυφάλους», α, ρίζουν μια ματιά στην απολογία π.χ. του Σιμρναϊού». Η 17 Ν. εδώ έχει ένα σκοπό: να τραβήξει ιδεολογικά τη νεολαία σε μια υποστήριξη τέτοιων ενόπλων ομάδων και κύρια της ίδιας της 17Ν. Αυτό αποδείχνει πως αυτός ο χώρος όχι μόνο αποπροσανατολίζει την νεολαία που ετοιμ βρίσκεται σ' ένα ατέλειωτο αδιέξοδο έξω από την πάλη του προλεταριάτου και του λαού για το σοσιαλισμό, αλλά παράλληλα χρησιμοποιείται συχνά από την αστική τάξη και από τον σοσιαλϊμπεριαλισμό για να πετύχουν τα σχέδιά τους. Κι αυτό παρά τις συγκεκριμένες αντισοσιαλϊμπεριαλιστικές διαβάσεις του συγκεκριμένου αναρχικού χώρου.

Οι μαζικές συλλήψεις που έκανε η αστυνομία χωρίς να εξασφαλιζονται τα δημοκρατικά δικαιώματα των πολιτών αποτελούσε από την άλλη μια παραπάνω απόδειξη πως μέσα σ' όλα αυτά αυξάνονται και τα φαινόμενα κοινωνικού φασισμού από τη μεριά της αστικής τάξης και πως ο Δροσογιάννης, για να πετύχει τους σκοπούς του δεν διστάζει να προχωρήσει και σε κάτι τέτοιο. Θρασύς ο Δροσογιάννης απέναντι στον κόσμο και αδύναμος απέναντι στη 17Ν. Παρ' όλο που αρνή-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΟ ΤΕΕ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΑΧΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ. Τα αποσπάσματα σχετικά με αυτά τα δεύτερα δημοσιεύουμε σήμερα.

Η οικονομική κρίση καθορίζεται από την πολιτική κρίση. Οι δύο γραμμές στην οικονομία

Δεν υπάρχει πέρα από της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής ζωής όσον να μην εκφορτάται αυτό. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση της οικονομίας όπου η συγκρούση των δύο τάσεων παίρνει τη μορφή μιας μακρόχρονης οικονομικής κρίσης.

Και εδώ η κρίση έχει την ιστορική της βάση στην αδυναμία της ελλήνικης οικονομίας, δηλαδή στον εξαρτημένο, μονοπλευρό, διαβρωμένο από την γραφειοκρατία και τον παρασιτικό, ελληνοικό κεφαλισμό. Όμως η καθοριστικός παράγοντας είναι η πολιτική κρίση της αστικής τάξης, που με τη σειρά της προσδιορίζεται από τις δύο γραμμές της στα εθνικά και κατά συνέπεια στα διεθνή ζητήματα.

Εδώ προβάλουν σήμερα δύο πολιτικές στην οικονομία. Η μία (ΝΔ και φιλοκεντρικό κομμάτι του ΠΑΣΟΚ Αλεξάνδρ - Σπυρίδης) θέλει την οικονομία μας κομμάτι της διεθνούς, ιδιαίτερα της ευρωπαϊκής οικονομίας. Η ακραία, μισθωτικής έκφραση αυτής της αντίληψης είναι ο ριζοσπαστικός φιλέλληνο-φιρόσο, που σημαίνει μια οικονομία που βασίζεται στη βάση του ιμπεριαλιστικού καταμερισμού εργασίας, ανοχή, χωρίς προστατισμό, στηριγμένη στη δικιά της αναπτυξιακή δυνατότητα στο εξωτερικό εμπόριο.

Αυτή η γραμμή σημαίνει υποταγή στο διετικό μονοπώλιο κεφαλισμού, αντίθεση της ελαφριάς βιομηχανίας, τεχνολογική υποανάπτυξη και ανάπτυξη της ταυτόχρονα του κομπραδωτικού κεφαλαίου στο εμπόριο και τη βιομηχανία, μονοπλευρή ανάπτυξη του αγροτικού τομέα.

Σημαίνει δηλαδή μια βάση και πολιτική εξάρτηση πάνω από μια μονοπλευρή αναπτυξιακή και δυναμική παραγωγική βάση.

Είναι τυπική σ' αυτό το ρεύμα, παρ' όλες τις διαφορητικές αποχρώσεις στο εσωτερικό που απέναντι στην σημασία και την έκταση του κρατικού τομέα της οικονομίας, η έμφαση που γίνεται στο ρόλο του ιδιωτικού κεφαλαίου (με στομική ή εταιρική μορφή).

Αντίθετα το ρεύμα Παπανδρέου - ψευδοΚΚΕ που έχει το πάνω χέρι μετά το '81 στη χώρα της οικονομικής πολιτικής, δίνει έμφαση στην ανάπτυξη του κρατικού γραφειοκρατικού κεφαλισμού. Επειδή σήμερα είναι υποχρεωμένο να αναγνωρίσει την ισχύ του διετικού-ευρωπαϊκού κεφαλαίου στην Ελλάδα και γενικότερα τους οικονομικούς δεσμούς της ελληνικής αστικής τάξης με την Ευρώπη, να ακολουθεί μια πολιτική που ενώ αναγνωρίζει αυτό το γεγονός, επιδοεί ταυτόχρονα να δυναμώσει ο πολιτικός ρόλος της ευρωπαϊκής και κυρίως της αστικής τάξης στην Ελλάδα.

Αυτό το πετυχαίνει με την ενίσχυση του ρόλου του κράτους. Αυτή είναι η κύρια αιτία που έχει κρατικοποιηθεί από το '81 ό,τι είναι μεγάλο στην ελληνική βιομηχανία με ιδιαίτερα ενάσχιστες μεγάλες βιομηχανικές μονάδες, κεντρικές και ξένες που εξασφάλισαν την ανοχή ή και τη συμμαχία των ιδιοκτητών τους σε μια πρώτη περίοδο.

Αυτό το πέτυχε είτε με την μέθοδο της πιστωτικής σπασίνας, μέσα από τον έλεγχο του τραπεζικού συστήματος, είτε με κάθε λογής προσχημάτα (ε.γ. Πρίνος πρόσφατα).

Είναι φανερό ότι το μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο που έχει προνομιώδεις δεσμούς με το διετικό ιμπεριαλισμό αγέννητο σαν τέτοιο θα διατηρούσε και τη πολιτική του ισχύ.

Ετσι λοιπόν η κρατικοποίηση έχει σαν βασικό στόχο το νέο μπλοκ εξουσίας του '81 να αποχτήσει μέσα από τη κρατική και την πολιτική εξουσία στο επίπεδο της οικονομίας.

Αφού αυτό πραγματοποιήθηκε στην κύρια πλευρά του ήρθε η ώρα να οριστεί μετά το '85 η τακτική της ανάπτυξης του ιδιωτικού κεφαλαίου μεσαίας και μικρής κλίμακας. Σ' αυτό το κεφάλαιο, δεμένο κι αυτό με τον ευρωπαϊκό κεφαλισμό, αλλά αντιστραφέντο πλέον πολιτικά εξαιτίας του κατακερματισμού του και της ολοκληρωτικής του εξάρτησης από τον κρατικό τομέα της οικονομίας (δηλαδή του κρατικοοργανισιακού κεφαλαίου) γίνεται σαν όργανο και προπομπή ανάπτυξης του η φτηνή εργατική δύναμη με τον φασιστικό νόμο που απαγορεύει τις αζητήσεις.

Αυτή τη μισή στο λαό πολιτική αναφέρει να διεκπεραιώσει το ευρωπαϊκό-φιλο κομμάτι του ΠΑΣΟΚ που προορίζεται να συντριβεί από το ψευδο-αριστε-

Λημοσιεύουμε σήμερα αποσπάσματα από τις προγραμματικές θέσεις της Αριστερής Κίνησης που δημοσιεύθηκαν στο τεύχος αριθμός 1487 του Ενημερωτικού Δελτίου του Τ.Ε.Ε.

Αυτές οι θέσεις αποτελούν ανάπτυξη, των θέσεων που δημοσιεύσαμε στο

προηγούμενο φύλλο. Ιδιαίτερα αναπόχθηκαν τα πολιτικά ζητήματα, και πιο πολύ η φιλορώσικη στρατηγική και ταχτική του Παπανδρέου, καθώς και τα ζητήματα της ανάπτυξης. Τα αποσπάσματα σχετικά με αυτά τα δεύτερα δημοσιεύουμε σήμερα.

Πάνω στα ζητήματα της οικονομίας και της ανάπτυξης

ρο, φιλορώσικο τμήμα του (Παπανδρέου, Χαλιώτης, Γεννηματάς) όταν έρθει η ώρα του. Ένώ έτσι καθήσονται η Ειρήνη και το δρόμο μ' αυτήν τμήματα της αστικής τάξης ώστε να επικεντρωθούν στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό τα ταχτικά πέρα του φιλορώσικου μπλοκ.

Το δυνάμωμα του οικονομικού ρόλου της Ρωσίας

Αυτή του την πολιτική ο Α Παπανδρέου τη συνδέει με το δυνάμωμα του οικονομικού ρόλου του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού σε αποφοιστικές τομείς της οικονομίας. Σ' αυτή την κατεύθυνση βασίζεται η βιομηχανική επένδυση της Ρωσίας στην αίσχυμα, τα τεραστικά πολιτικά σημασία, από την άποψη της άσκησης εξάρτησης της ελληνικής βιομηχανίας, έργο του φυσικού αερίου από τη Ρωσία, οι κατασκευές των ρωσικών πλοίων στον Σκαρφαλαγκά κ.λπ. Μπονουμε με λίγα λόγια στην εποχή όπου κάθε τι «μεγάλο» θα είναι είτε κρατικό, είτε ρωσικό.

Όμως ενώ δυνάμωσε ο κρατικός τομέας της οικονομίας, δεν αναπτύχθηκε όλα αυτά τα χρόνια ο κρατικός κεφαλισμός.

Είχαμε δηλαδή απλά κρατική γραφειοκρατική συγκεντροποίηση του ιδιωτικού κεφαλαίου και όχι ανάπτυξη της κρατικής βιομηχανίας. Αυτό είναι μόνο σε ελάχιστες περιπτώσεις από όπου είχαν ελαφ προγραμματιστεί από παλιά και κάτω από την πίεση μιας γραμμής για αυτοδύναμη ανάπτυξη που υπήρχε μέσα στο ΠΑΣΟΚ και στην οποία στηριζόταν ο Παπανδρέου αρχικά με μια εξάρτηση τριτοκοσμικής δημαγωγίας.

Δύο αντιδραστικές γραμμές

Η κρατικίστικη γραμμή της κεντρο-

της τάξης του ΠΑΣΟΚ και του νεο-ΚΚΕ δεν έχει σχέση με κανένα είδος προόδου και εκσυγχρονισμού και ταυτίζεται με τη «φιλέλληνο» γραμμή σε ένα κεντροαριστερό ζήτημα. Στη συμμετοχή στον διεθνή ιμπεριαλιστικό και σοβιετο-ιμπεριαλιστικό καταμερισμό εργασίας. Όσοι η μια, ούτε η άλλη θέλουν συνολική και αυτοδύναμη ανάπτυξη.

Δηλαδή ούτε η μια, ούτε η άλλη θέλουν τη στέρηση της βασικής προϋπόθεσης κάθε αυτοδύναμης, κάθε πολιτικά-οικονομικής ανάπτυξης, κάθε ανάπτυξης της τεχνολογίας, δηλαδή, το στέρηση της βαρικής μηχανοκατασκευής. Γιατί και από τις δύο όντες θέλει την πολιτική ανεξαρτησία και τη βασική της προϋπόθεση στο επίπεδο της οικονομίας, την προστασία της εσωτερικής αγοράς.

Η συγκρούση των δύο γραμμών της αστικής τάξης εκδηλώνεται από στο ζήτημα που ο ιμπεριαλισμός θα πρέπει να ακολουθήσουμε σε πιο σκληρές του διεθνούς καταμερισμού της εργασίας θα πρέπει να υποχωρήσει.

Αυτή η συγκρούση πάνω στο κοινό «αμφοτερό» έδαφος της εξάρτησης είναι που προκαλεί και την έκταση με την οποία εκδηλώνεται η οικονομική κρίση.

Στη μεταβατική πολιτική εποχή επικρατεί μια μεταβατική οικονομία. Το πολιτικό πέρασμα από τη βάση στην αναστολή περνάει μέσα από πελώριους τραυματισμούς της οικονομίας. Αυτό δεν εκδηλώνεται μόνο άμεσα με το χτύπημα των παραγωγικών δυνάμεων, αλλά και μέσα από τις οικονομικές απίστευτες της στήνωσης κρίσης. Αναφορές στα ίδια στο τεραστικό βάθος που κατέχουν οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί στον εθνικό παρασιτισμό της μικρής μας χώρας. Βασικά που θα ήταν πολύ μικρότερο αν οι συνθήκες της Ελλάδας επιδίωκαν πραγματικά μια ειρηνική λύση στο Αιγαίο και δεν υπερωπείσαν επί της, τον τορκερική απειλή.

Την υποδούληση του εθνικού μίσθου

και την εξίσωση στο έδαφος των πραγματικών αντιθέσεων με την Τουρκία έχει αναλάβει για να υπηρετήσει την φιλορώσικη στρατηγική της η Παπανδρέου κλίκα.

Μια πραγματική αριστερά έχει σαν χρέος της να αντιταχθεί και στις δύο γραμμές της αστικής τάξης. Από στο ζήτημα του διεθνούς προστατισμού, από και από ζήτημα της οικονομικής πολιτικής.

Δεν πρέπει βέβαια να χάσει από τα μάτια της το γεγονός ότι η μια από τις δύο γραμμές και πιο συγκεκριμένα η αυτοσοσιαλ-ιμπεριαλιστική είναι σημαντική η πιο ισχυρή και ότι είναι αυτή που οδηγεί στην αγκυλώση της πιο ισχυρής, πιο ανάπτυξης και πιο καλύτερης σημασίας του λαού μας περιπόνησης.

Για μια αυτοδύναμη και συνολική ανάπτυξη

Πάνω από όλους, μάλιστα, ο Παπανδρέου στην τεραστικά έδαφος της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ έκανε τον επικησίο του «κόσμο».

Αφού κάποια χρησιμοποίησε τις αντι-επιδραστικές διαθέσεις ενός μεγάλου τμήματος του λαού και αφού τοιασ αφημέλια και τις δύο «περιόχουμε» να αδυνατούν στη χώρα, τώρα απομαρτίζεται για το μεγάλο ανατολικό του πλάι.

Οι τρίτοκοσμικές αντιλήψεις δεν εκκινούν την πολιτική του. Όμως ο γ' κόσμος παρ' όλα τα χτύπημα που έχει δεχθεί με την κατάληψη του παραστρασιακού κράτους της Κίνας και της υποχώρησης της αντιεπιδραστικής στάσης της, υπάρχει.

Οι χώρες του γ' κόσμου οι καταπιεσμένες από τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό θέλουν την ανεξαρτησία τους και αντιστέκονται σε όλα τα μπρά και πλάι της γης και στα τακτικά και στα διεθνή ζητήματα. Στερε-

νόμε τις διασποαστικές επιρροές του υπερδύναμους και ισοπεδιστές τη συγκρούση τους στον πολιτικό και οικονομικό τομέα.

Αυτή είναι μια γενική τάση ανεξαρτητή ακόμα και από τις διαθέσεις της άρχουσας τάξης σε κάθε μια από τις δύο. Σε τέτοιους αντικειμενικούς νόμους υπάρχουν και η τάση των καταπιεσμένων εθνών για απελευθέρωση, καθώς και τον λαό για την επανάσταση.

Η χώρα μας είναι και αυτή μια χώρα του γ' κόσμου, ανεξάρτητα από τις αντιπροσανατολιστές της άρχουσας τάξης της που την θεωρεί αναπτυγμένη χώρα σπινελή των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών. Η εξάρτηση της απεικονίζεται στο γαμινό επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, ιδιαίτερα στο μονομερή χαρακτήρα αυτής της ανάπτυξης που έχει γίνει σε βάρος της βαρικής βιομηχανίας, ιδιαίτερα της μηχανοκατασκευής.

Δίχως μηχανοκατασκευή δεν θα υπαίξει ούτε πραγματική τεχνολογική ανάπτυξη στην χώρα μας, ούτε παιδεία, ούτε έρευνα, ούτε επιστήμη.

Δίχως μηχανοκατασκευή θα μειώσει ακόμα περισσότερο της τεχνολογίας του ιμπεριαλιστικού κόσμου, χώρα κομπραδωτών και γραφειοκρατών. Κι σε μη νομίζουμε μαρκεϊ ότι θα προάβουμε την επανάσταση της πληροφορικής, αν δεν έτρωμε να φτιάχνουμε χαλί βα. Δεν υπάρχει κομμάτι δίχως σημα, ούτε πληροφορική δίχως μηχανολογία. Αιτία που θέλουν να βγουν πρώτοι «κόβοντας μέσα από το στάδιο» θα αποτύχουν και θα χυθεί ο λαός τους.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος πραγματικής ανάπτυξης, δηλαδή αυτοδύναμης και πολιτικής, δίχως την ανάπτυξη της βαρικής βιομηχανίας. Και αυτό είναι ακατήρητο δίχως την προστασία της εσωτερικής μας αγοράς. Οι νόμοι των κερδών στα πλαίσια της διεθνούς αγοράς και του διεθνούς ανταγωνισμού οδηγούν στον βιομηχανικό και τεχνολογικό ακρωτηριασμό που διέλα στην κοι-

νοστοποίηση της βιομηχανίας με την υπανάπτυξη σήμερα των όσων μέγανων βιομηχανικών μονάδων υπάρχουν και το σταμάτημα της δημιουργίας καινοτομίας από την πολιτική πρόθεση που εξηγήσαμε, οδηγούν σε μια ιστορική αποσπασμένη τη χώρα μας, δηλαδή στην κενάργα της μεσαίας και μικρής ελαφριάς βιομηχανίας και βιοτεχνίας, του εμπόρικού και βιομηχανικού μεταπρατικού κεφαλαίου του τουρισμού και κάθε λογής παρασιτισμού.

Την κύρια αιτία για να ηττηθεί μορφή ανάπτυξης θα πρέπει να την ακολουθή το κράτος. Όχι όπως το κράτος της κομπραδωτικής και της γραφειοκρατικής αστικής τάξης.

Η Κομπραδωτική και η γραφειοκρατική αστική τάξη - οι μεγάλες πληγές

Η Διετικότητα Κομπραδωτική αστική τάξη σαν εκπρόσωπος των συμφερόντων της Ευρωπαϊκού Ιμπεριαλισμού δε θέλει μια τέτοια ανάπτυξη. Οι ευρωπαϊκές χώρες αν και ιμπεριαλιστικές, όμως καλά να θέλουν την οικονομική τους ανάπτυξη ενάντια στην καταπιεστική τους αμερικανικό ιμπεριαλισμό, όμως η Ελλάδα δεν έχει καμιά δουλειά μέσα στην ΕΟΚ που την υπογράφει σε μια βαθιά εξάρτηση. Είναι φανερό ότι η διετικότητα Κομπραδωτική αστική τάξη σε όλα βαθιά συμμετέχει στο σημερινό κράτος εμπόδιζε την ανάπτυξη του κρατικού τομέα της οικονομίας στην κατεύθυνση της βαρικής βιομηχανίας.

Το ίδιο κάνει και η γραφειοκρατική αστική τάξη. Η κρατική γραφειοκρατία είναι η πιο παλιά πηγή του νεοελληνικού έθνους και πάντα δέθηκε με τις πιο καθυστερημένες του επιτυχίες. Ο στόχος της δεν στάθηκε, ούτε η ανάπτυξη, ούτε η ανεξαρτησία. Αντίθετα ήσαν πάντα και έμεινε μέχρι σήμερα κύρια σαν διαίτης του ιμπεριαλισμού και σαν κέντρο κοινοκρατικής καθυστέρησης.

Σήμερα η νεοαριστερά, ιδιαίτερα αυτή του ψευδο-ΚΚΕ προσπαθεί να ταυτιστεί την κρατική γραφειοκρατία με την πρόοδο. Ο λαός είναι απλός. Το κομμάτι της σοσιαλ-ιμπεριαλισμού επιδοεί την οικονομική εξουσία μέσα από την πολιτική εξουσία, κι όχι το αντίστροφο, ακριβώς γιατί είναι αδύναμο στις σχέσεις του με το μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο. Έχοντας διαμορφώσει έναν ισχυρό γραφειοκρατικό μηχανισμό, τον μεγαλύτερο στην σύγχρονη ελληνική ιστορία. Επιδοεί την άσκηση του κράτους κερδίζοντας θέσεις μέσα στην κρατική γραφειοκρατία. Το γ' οι πτυχία στον κρατικό σοσιαλισμό, στους κρατικούς δήμιους και περιδοτικά δικαστήρια.

Όμως τους κρατικούς γραφειοκρατικούς μηχανισμούς χωρίς ακόμα να έχει πάρει την πολιτική εξουσία Του μένει. Λαπών το κομμάτι που θα κερδηθεί με την ανούθη που στην καθήκηση, χάρη στις επιδοτήσεις της ρωσικής υπερδύναμης που τα συμφερόντα της υπηρετεί.

Σ' αυτή του την πολιτική το ψευδο-ΚΚΕ συμμετεί με εκείνους τους κρατικούς γραφειοκρατικούς του ΠΑΣΟΚ που παρασιτούν τον σοσιαλιστή και που, το κυριότερο, θέλουν να διατηρήσουν τα πλαίσια προνομια που πρόσφατα απόκτησαν έτσι ώστε να αποκοινο καταναγγέλλουν το μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο και τους διετικούς ιμπεριαλιστές και υπερμαρτίζονται την προδοτικότητα του κράτους. Εννοείται ότι υπάρχει και τμήμα διετικότητας κομπραδωτικής γραφειοκρατικής αστικής τάξης. Πρόκειται για τους ανθρόπινους που είναι ι-πειθόμενοι για προμηθειές, και πουλήσεις που δημόσιοι στο εξωτερικό, για κάθε λογής έργα και προδιαγραφές που δεν γίνουν την ευκαιρία να εισπρατούν τεραστικές μίζες για το ένα ή το άλλο μονοπώλιο της άσκησης. Δεν θα πρέπει επίσης να διαχωριστεί από την γραφειοκρατική αστική τάξη το τμήμα της που καταπιέζει και διαφθείρει τα υπόλοιπα κομμάτια της υπότιμης αστικής τάξης, ιδιαίτερα της μεσαίας και μικρής βιομηχανίας της κατασκευής, του εμπόρικού κ.λπ. Κανένας θεσμός δεν είναι ισχυρότερος από τη δροροδοκία του αυτού γραφειοκρατη σ' αυτή τη χώρα. Κι εκείνος που πάσει απ' όλα τον πληρώνει με τον ιδρώτα και την ταπεινότητα του είναι ο ίδιος ο λαός. Αυτός ο λαός, το δημοκρατικό κίνημα γενικότερα θα πρέπει να ξεδεί ότι κάθε θήμα στην πραγματική ανάπτυξη του τόπου θα βρει αντίθετη την κομπραδωτική και την γραφειοκρατική αστική τάξη και ότι δύο αυτά τμήματα της αστικής τάξης δεν θα αδυνατούν με μεταρρυθμιστικές μεθόδους.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΖΩΝΗ

Σημαντική είναι η δραστηριότητα του ΕΡΓΑΣ, συνδικαλιστική παράταξη της ΟΑΚΚΕ στην Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη του Πειραιά, αυτό το διάστημα. Ο ΕΡΓΑΣ μπήκε μπροστά, δίνοντας την πάλη πάνω στο κεντρικό ζήτημα των εργαζόμενων, που είναι το ζήτημα της αύξησης στο μεροκάματο. Η πάλη αυτή ξεκίνησε και είναι ασοστή να βγάλουμε τα πρώτα συμπεράσματα, απαραίτητα για όλο το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Η εργατική τάξη και όλοι οι εργαζόμενοι της χώρας ζουν σήμερα πραγματικά κάτω από τον βραχά της πείνας, της πρωτοφανούς οικονομικής εξαθλίωσης. Αυτή είναι μια αλήθεια, που δεν έχει ανάγκη ούτε νοούμερα, ούτε κάποια ποσοστά για να αποδειχθεί. Την ζουν καθημερινά στο πετσί τους εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι και είναι αποτέλεσμα όχι μόνο της δίχρονης

Η ΠΑΛΗ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

Στην επισκευαστική ζώνη, ο ΕΡΓΑΣ πρόβαλε σαν κεντρικό ζήτημα το ζήτημα των αυξήσεων. Διαμορφωσε ένα οικονομικό αίτημα 700 δρχ. καθαρά αύξηση πάνω σ' όλα τα μεροκάματα, σαν ένα αίτημα που θα πρέπει να διεκδικηθεί τώρα, με στόχο μια στοχευόμενη κάλυψη των απαιτήσεων Ταυτόχρονα στη νέα χρονιά, θα έπρεπε να διεκδικηθεί ένα μεροκάματο στη βάση του πληθωρισμού, μιας και η πλήξη των πράξεων νομοθετικού περιεχομένου, θα μπορούσε να είναι ένας θετικός παράγοντας για την παραπέρα πάλη.

Η πρόταση αυτή του ΕΡΓΑΣ, στη Γ Συνέλευση του συνδικάτου Μεταλλών στις 11 Οκτωβρη, έφτασε για να αποκαλύψει την απαιτη της «επίσημης» συνδικαλιστικής ηγεσίας, και για το χώρο της ζώνης της ΕΣΑΚ. Και η εμπειρία είναι τούτη: Παρά τα παλιά τους λόγια

και τις υψηλές τους στατιστικές για το πόσο έχασαν οι εργάτες και κέρδισαν οι βιομήχανοι, καμιά ΓΣΕΕ και κανένα ΕΚΑ, καμιά δηλαδή συνδικαλιστική παράταξη δεν πρόκειται να διεκδικήσει ουσιαστικές αυξήσεις την νέα χρονιά.

Οι πράξεις νομοθετικού περιεχομένου παγώνουν, γιατί πλέον δεν χρειάζονται ΕΣΑΚ, ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ να αναλάβουν τώρα αυτοί να χτυπήσουν κάποιο κίνημα βάσει ζήτημα πραγματικών αυξήσεων. Αν το έκαναν και στο συνδικατικό μέταλλου. Και οι τρεις παρατάξεις με επικεφαλής την ΕΣΑΚ που έχει και την μεγάλη δύναμη, έκαναν ότι μπορούσαν, χρησιμοποίησαν κάθε αντιδημοκρατική μέθοδο, για να μην περάσει η πρόταση για αύξηση. Προσκόπησαν και εκβίασαν τον κόσμο με τους εργοδηγούς και τους εργοδότες που έχουν στο λιμάτι πως αν ψηφίσουν την πρόταση τον κόσμο με τους εργοδηγούς και τους εργοδότες που έχουν στο λιμάτι, δεν θα βρουν δουλειά, έδωξαν τον κόσμο από την πινέλαση, εμπόδισαν με κάθε τρόπο τις

απαγόρευσης των αυξήσεων από τις πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, αλλά και της αδυναμίας της εργατικής τάξης να αντισταθεί στη μόνιμη πολιτική της άρχουσας τάξης τα τελευταία χρόνια, στην πολιτική της λιτότητας. Και αυτό γιατί οι εργαζόμενοι δεν έχουν τα συνδικάτα τους να αντισταθούν, γιατί αυτά τα συνδικάτα σήμερα είναι όργανα της κρατικής και κομματικής γραφειοκρατίας.

Προϋπόθεση για την αποτελεσματική άμυνα απέναντι στην πολιτική της πείνας, είναι η αποδέσμευση των εργαζόμενων από την κομματική και κρατική συνδικαλιστική γραφειοκρατία, η οικοδόμηση ενός νέου συνδικαλιστικού κινήματος βασισμένου πάνω στην ταξική πάλη, και στην ανάπτυξη της πιο μεγάλη συνδικαλιστικής εργατικής δημοκρατίας.

ομιλίες των εκπροσώπων του ΕΡΓΑΣ, για να πάρουν την ψηφοφορία. Και το κατορθώσαν όταν έφτασαν μέσα στην αίθουσα να ψηφίσουν λιγότερα από 100 άτομα από τους 3.000 περίπου εργαζόμενους στη Ζώνη. Και σ' αυτά όμως τα άτομα είχαν τις απόψεις τους, όταν συνάδελφοι ανηφώντας την προμικανιά ψηφίσαν την πρόταση του ΕΡΓΑΣ ή λευκό ή δεν σήκωσαν καθόλου το χέρι.

Ο σοσιαλφασισμός σ' αυτήν την περίοδο θα κάνει ότι μπορεί για να τραβήξει τους εργάτες στην... αγώνα για την ανούθη του στην πολιτική εξουσία. Προϋπόθεση γι' αυτό είναι να χτυπήσει ότι απεργιακό κίνημα πάει να βγει έξω από τον έλεγχο του Ο σοσιαλφασισμός θα εκμεταλλεύεται την δικαία ανάγκη των εργατών απέναντι στην πολιτική της πείνας, και θα την χρησιμοποιήσει σαν διαπραγματευτικό ατού για να δυναμώσει τις θέσεις του και το χτύπημα εκείνών των δυνάμεων μέσα στην κι βέρνηση και στο

ΠΑΣΟΚ που του αντιστέκονται. Όλο το για να κοροϊδέσει τους εργάτες, θα είναι οι διαπραγματευτικές για τις συλλογικές συμβάσεις.

Η περίοδος που μπαινει το εργατικό κίνημα θα είναι η περίοδος των μεγάλων (!) διαπραγματεύσεων.

Οι εργάτες θα ζητάν ψωμί και οι εργατοπατέρες θα διαπραγματεύονται με τον Γεννηματά επί μήνας. Αυτό είναι το ένα ζήτημα.

Το άλλο είναι πως θα χτυπήσουν αυτό καθ' αυτό το ζήτημα των αυξήσεων στα μεροκάματα. Το έκαναν ανοιχτά στη συνέλευση του συνδικάτου μετάλλου. Δεν είναι το βασικό η αύξηση είπανε. Το ζήτημα για τους εργάτες δεν είναι μόνο να τρώνε αλλά θα πρέπει να τους απασχολήσουν και άλλα ευρύτερα ζητήματα.

Και αυτά είναι η «απλή αναλογική», οι βάσεις, οι Τόμπρες με τον ΟΤΕ κ.λπ. Είναι σαφές ότι το φιλορώσικο μπλοκ θα απαιτήσει από τους εργάτες να το στηρίξουν στην ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 3.

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΥΠΟΚΡΙΑΣΙΑ ΤΟΥ Ε.Σ.Υ.

Τις τελευταίες μέρες έχει ζαπώσει πάθος μέσα απ' τις στήλες του αστικού τύπου, μέσα στους χώρους εργασίας των υγειονομικών και μέσα στις συνδικαλιστικές παρατάξεις των αστικών κομμάτων με αφορμή τις πρόσφατες δηλώσεις του νέου υπουργού Υγείας και Πρόνοιας Γ. Φλώρου, σχετικά με το Εθνικό Σύστημα Υγείας (Ε.Σ.Υ.)

Ο Φλώρος είπε: «Δίνω ότι θέλω στον γιατρό, εκτός από χρήματα» και αμέσως το «Κ-Κεζ, η Ε-ΑΡ» το «Κ-Κεσ», Α. Α. και μια μερίδα της ΠΑΣΚ - Ιατρών ζήτησαν να γίνουν υπερασπιστές των «θραυμάτων» και αποκλειστικής απασχόλησης των γιατρών», ανοίγοντας το στο ιερό και όσιο, τη βάση του Ε.Σ.Υ. που κινδυνεύει να καταρραχωθεί από τις «δεδειγμένες» δηλώσεις του νέου υπουργού.

Και όλα αυτά, φανερά και κρυφά, μακριά απ' τον λαό που στενάζει μέσα στις αλυσιδένιες Παπανδρέϊκες πένιες, σφίγγεται στις ουρές των πολυιατρείων και νοσοκομείων, πεθαίνει στις λίστες αναμονής, ξεπουλιέται με τα νέα φακελλάκια ή τα ιδιωτικά μεγάλα - ιατρεία, αγανακτεί για το μη ανταποδοτικό των κρατήσεων από τα ασφαλιστικά ταμεία, που τα ρουφάνε μια ζωή τον ιδιώτη του.

Οι κρατικοί γραφειοκράτες, οι επιδόξιοι κρατικοί γραφειοκράτες των ψευτο-αριστερών κομμάτων, οι μεγάλο - γιατροί, η παλιά Δεξιά, ο φιλο - και αντικυβερνητικός τύπος, όλοι τους τασκονίζουν θεαματικά με λενταρισμούς και επιδείξεις ισχύος με το «πρόσχημα» -όλοι τους- για να μην πεθάνει το Ε.Σ.Υ. η στιγμή που ο λαός πεθαίνει σιμωρόν, καθημερινά, τσακισμένος από μια μέτρια έως λίγο σοβαρή αρρώστια.

Βαρβαρότητα και υποκρισία στον τομέα της Υγείας.

των δεξιοστροφών φιλο - ευρωπαίων, που διαδέχονται ο ένας τον άλλον. Έτσι ώστε να παραπλανήσουν τον λαό ότι το Ε.Σ.Υ είναι καλό μαζί με τους θεμελιωτές του, αλλά οι συνεχιστές του τα θαλάσσωσαν. Μια τέτοια γραμμή -του θετικού Ε.Σ.Υ- υποστηρίζει όλο το Νέο - Δεξιά φιλο - ρώσικο μπλοκ (ΕΓ του ΠΑΣΟΚ, «Κ-Κεζ, Ε-ΑΡ», «Κ-Κεσ» - ΑΑ, ΣΕΚ, ΕΚ, ΕΔΑ Λεωντάκη κ.λπ.)

Πρακτικά και ουσιαστικά σε θέματα υποδομής, προσωπικού, θέσεων εργασίας, μηχανημάτων και ποιότητας περιβαλλοντικής του Ε.Σ.Υ. στηρίζεται σε ότι υπάρχει στο κρατικό σύστημα υγείας επί Παλιάς Δεξιάς. Με βάση μάλιστα τον θεσμό της «πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης γιατρών» μειώθηκαν και οι θέσεις εργασίας του ιατρικού προσωπικού. Δηλαδή λιγότεροι γιατροί του Ε.Σ.Υ για τους αναμενόμενα περισσότερους ασθενείς, που λόγω λιτότητας δεν είχαν την δυνατότητα να καταφύγουν στον ιδιωτή γιατρό. Έτσι λοιπόν μειώθηκαν οι δαπάνες σε μισθούς γιατρών, αφού και πιο λίγο ήσαν, αλλά και αφού οι καλοί γιατροί, οι ακριβόπληρωμοί, οι μεγάλοι - γιατροί, έφταναν ή εκδιώχθηκαν απ' το Ε.Σ.Υ. παίρνοντας στους ώμους τους (ιδιανόμοια με το σεβαστό μερτικό τους) όλα τα χρόνια αμαρτήματα της Παλιάς Δεξιάς. Αυτό συνέφερε στον Παπανδρέου, γιατί εξοικονόμησε χρήματα απ' τις μικρότερες τώρα μισθολογικές δαπάνες για τους γιατρούς του Ε.Σ.Υ.

Μόνο που φεύγοντας οι παλιοί μεγάλοι γιατροί πήραν μαζί τους και την πρακτική γνώση για εφαρμογή ποιότητας, υψηλής ιατρικής περίθαλψης. Αυτό είναι αλήθεια και, παρόλες τις φιλότιμες προσπάθειες των νέων γιατρών ή τα κοκκομένα κάποιων μετριοτήτων, δεν κρύβεται. Το διάβασμα, η μελέτη όσο μεγάλη κι αν είναι δεν μπορεί να αποδώσει, αν δεν εφαρμοστούν στην πράξη. Και οι παλιοί μεγάλοι γιατροί, που έφυγαν, με την πολύχρονη εμπειρία τους και τις μετρημένες τους στο εξωτερικό κατείχαν την γνώση και την τέχνη, την σύνθετη τέχνη, να εφαρμόζον την θεωρία στην πράξη. Να θεραπεύουν δηλαδή πολυάριθμους ασθενείς και μετά να καταπαράξουν οικονομικά τον άρρωστο. Και αυτό χωρίς να μπαίνει σε αντιπαράθεση ή σε σύγκριση με το σημερινό καταπαράγμα μέσα στο Ε.Σ.Υ. το νέο φακελλάκι του Παπανδρέϊκου ψευτο - σοσιαλισμού.

Σήμερα όσοι έχουν κάποιες οικονομικές καταθέσεις απ' αυτούς τους παλιούς μεγαλογιατρούς, πηγαίνοντας όμως στον ιδιωτικό τους γιατρό. Όσοι δεν έχουν αναγκαστικά σφίγγονται στα κρεματόρια του Ε.Σ.Υ και μετρούν τις ώρες τους. Αυτό συνέβαινε και παλιότερα, όχι όμως σε τόσο μεγάλο - μαζική κλίμακα όπως σήμερα. Παλιότερα πολλοί φτωχοί θεραπεύονταν απ' τους μεγάλο - γιατρούς που δούλευαν μέσα στο κρατικό σύστημα υγείας, έχοντας την δυνατότητα αυτή λόγω της άσκησης επιστημονικής απ' τη μεριά τους για λόγους προσωπικού κέρους και δικαίωσης προνομίων ή τίτλων μέσα στο κρατικό σύστημα υγείας, αλλά και σαν άρρωστοι που υπαγόταν στην επίβλεψη της θεραπευτικής ομάδας του μεγάλο - γιατρού τις εντολές και τις κατευθύνσεις του οποίου εφαρμόζον αν νεότεροι γιατροί πάνω στους αρρώστους και η ακριβεία της εφαρμογής αποτελούσε για τον νέο γιατρό κριτήριο εκπαίδευσής με κριτήριο το μεγάλο - γιατρό. Σήμερα, που οι καλύτεροι της ιατρικής γνώσης και τέχνης έφυγαν από το Ε.Σ.Υ, την θεραπεία ασκούν καλύτερης ποιότητας γιατροί ή μετριοτήτες, που παραδίδουν τους σπουδαστές, με περιορισμένη θεραπευτική εμπειρία. Αυτό είναι αλήθεια. Οι άρρωστοι το ζουν στο πετσί τους. Όλος ο κόσμος το ξέρει. Ο στρουθοκαμηλισμός είναι για άλλους, όχι όμως για τον λαό, που έχει με όνειρο, επιθυμία και ιδανικά, αλλά δεν κλείνει τα μάτια του, γιατί είναι βασικά υγιής - ρεαλιστής.

Οι μεγάλο - γιατροί παλιά είχαν το κύρος, τις διαπαιδαγωγίες και το προσωπικό κέλισμα της αυθεντίας τους να απαιτούν και πολλαπλές εξετάσεις στα γρήγορα. Εξάλλου και τα φακελλάκια βοηθούσαν σ' αυτό. Οι σημερινοί όμως δημόσιοι υπάλληλοι καλύτερης ποιότητας γιατροί και οι φαναρισμένοι μετριοτήτες υποτάσσονται στην σκληρή γραμμή της διοίκησης των νοσοκομείων για περικοπές δαπανών και παραπτώματα της φυχολογίας στις επιπτώσεις κατασκευασμένες λίστες αναμονής του θανάτου, αφού αποσειούν την ευθύνη από πάνω τους για την αναλαμπή με τη λίστα η ίδια η απρόσκληση - κρυμμένη στα γραφειοκρατικά γραφειοκρατικά. Όποιοι γιατροί τολμήσαν να διαμαρτυρηθεί ή να σηκώσει κεφάλι μέσα στο Ε.Σ.Υ ταξίως και εν πτήη οφθαλμού εξοτινώνταν υπηρεσιακά με κάποια δυσμενή μετάθεση από την Αθήνα στο Σουφλί ή από την Καβάλα στα Χανιά. Παμπούλα τα περιστατικά, πάμπολλες και οι

μαρτυρίες γεγονότων όπου το «δικαίωμα» -σοσιαλιστικό- κράτος διαλύει οικογένειες, εξοιάνει σωματικά και ψυχικά αντιστεκόμενους γιατρούς.

Τα σημαντικά όμως, αυτά που ενδιέφεραν πρακτικά τον Παπανδρέου ήταν δύο:

Το ένα: η περικοπή δαπανών, που το πήγε με τις λιγότερες θέσεις γιατρών του Ε.Σ.Υ και με το διώξιμο των ακριβόπληρωμων μεγάλο - γιατρών, αλλά και με την υποχώρηση των γιατρών του Ε.Σ.Υ στη γραμμή λιτότητας των διοικήσεων των νοσοκομείων.

Το δεύτερο: η στελέχωση των διοικήσεων με μια νέα κρατική γραφειοκρατία. Οι Παλαιο - Δεξιάδες ζυπατζήδες. Οι διοικητικές θέσεις έγιναν περισσότερες και τις κατέλαβαν γιατροί και μη του ΠΑΣΟΚ και των κλαδικών της ΠΑΣΚ - Ιατρών. Μέσα σ' αυτούς μερικές καλύτερες διοικητικές θέσεις δώθηκαν και σε στελέχη των ψευτο - αριστερών κομμάτων. Φυσικά οι περισσότερες τώρα διοικητικές θέσεις της Νέο - Δεξιάς, και το - αριστερής κρατικής γραφειοκρατίας του Ε.Σ.Υ είναι και οικονομικό κόστος, αλλά και μειώθηκε είτε με τις δμοσίες είτε με τις χαμηλόμισθες καρέκλες, μέσω της δυνατότητας να παίρνουν μισές από διάφορες προμήθειες των νοσοκομείων και άλλων ιδρυμάτων. Μισές «επιχορημμένες» εκ των άνω, αλλά μέσα σε «λογικά» πλαίσια, πράγμα που σιγά - σιγά οδήγησε και στο σπάσιμο αυτών των πλαισίων (Τα σκάνδαλα διοικητικών κρατικών υπαλλήλων του ΠΑΣΟΚ είναι γνωστά στο Πανελλήνιο). Αυτές μάλιστα οι «μισές» γέμισαν τις φαρμακαποθήκες και τα ιατρεία των νοσοκομείων με φάρμακα - «αλεούρια» και μηχανήματα - «γκασόεν», σε βάρος και πάλι της υγείας των φτωχών, που καταφέρναν με χίλια βόσσανα να μπουν μέσα σε κάποιο νοσοκομείο.

Αυτή λοιπόν την ανάγκη εξυπηρέτησε το Ε.Σ.Υ. του Παπανδρέου: Την λιτότητα στην υγεία (θάνατο για τον φτωχό λαό) και τον ενιαίο έλεγχο του συστήματος υγείας σε όλα τα επίπεδα από μια παρασιτική Νέο - Δεξιά κρατική γραφειοκρατία, που πέρασε δια ροπαλού την γραμμή της λιτότητας στην υγεία.

Η ΥΠΟΚΡΙΑΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ ΠΛΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ

Η Νέα Δεξιά ωρταίει και παρουσιάζει τον θεσμό της «πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης των γιατρών του Ε.Σ.Υ» σαν τον ακρογωνιαίο λίθο, τη βάση στηρίξης του Ε.Σ.Υ, υπονοώντας φυσικά το καλό και φιλολαϊκό Ε.Σ.Υ. Ο λαός φυσικά ούτε καλοσύνη ούτε και φιλολαϊκότητα βλέπει σ' αυτό το Ε.Σ.Υ, γιατί όπως αγαπά τον λαό δίνει χρήματα, πολλά γενναία και γονιρά κονδύλια χρημάτων για να κτίσει μια καλή υγειονομική περίθαλψη και δεν κάνει λιτότητα στην υγεία.

Αν το πάρουμε όμως και από θεωρητική άποψη τίθεται αυτομάτως το ερώτημα: Από πότε εργασιακό θέμα των γιατρών του Ε.Σ.Υ, μια εξωτερική εργασιακή σχέση γιατρών υπαλλήλων «πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης» με αρνητικό το κρατικό Ε.Σ.Υ, μπορεί να προσδώσει τον χαρακτήρα σ' ένα οργανισμό κοινής ωφέλειας (στην περίπτωση μας το Ε.Σ.Υ). Ένας οργανισμός κοινής ωφέλειας χαρακτηρίζεται από την ευρύτητα και το ύψος των υπηρεσιών που παρέχει. Ο λαός νοιάζεται για την υγεία του με γνώμονα την καλύτερη θεραπεία της αρρώστιας του, την όσο το δυνατόν γρηγορά ανάρρωσή του, την χωρίς ανισότητες αποθεραπεία του, την δωρεάν έως φτηνή αποκατάστασή του και την λογική ανταπόδοση των κρατήσεων που του κάνουν τα ασφαλιστικά ταμεία.

Το εργασιακό καθεστώς και οι εργασιακές σχέσεις των γιατρών του Ε.Σ.Υ είναι ζήτημα του κινήματος των υγειονομικών, της συνδικαλιστικής διεκδίκησης και δράσης των ίδιων των γιατρών του Ε.Σ.Υ.

Ποιές ενδιαφέρεται για τις εργασιακές σχέσεις των υπαλλήλων του Ο.Τ.Ε., της Δ.Ε.Η., της Ε.Υ.Δ.Α.Π., του Ε.Α.Σ. Ο λαός ενδιαφέρεται να έχει τηλέφωνο, ηλεκτρικό, νερό, συγκοινωνίες με άνεση, εξυπηρέτηση, ποιότητα και ανταπόδοση στα λεφτά που πληρώνει. Οι εργασιακές σχέσεις των υπαλλήλων - εργαζομένων στους οργανισμούς κοινής ωφέλειας είναι σεβαστές, υποστηρικτικές στις διεκδικήσεις τους, αλλά δεν έχουν καμιά σχέση με την επιζητούμενη για το κοινωνικό σύνολο παροχή υπηρεσιών. Μια λογική απαίτηση που απευθύνεται στο κράτος και όχι στους εργαζόμενους.

Έτσι λοιπόν και με το Ε.Σ.Υ. Γιατί να ριγνεται το ειδικό βάρος του στις εργασιακές σχέσεις των γιατρών και όχι στην ποιότητα και το εύρος της παροχής υπηρεσιών του στον λαό. Ποιά απάντηση και παραπλάνηση κρύβει αυτό το ατοπο και δόξεν φιλολαϊκό σύνθημα της «πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης»;

Και πράγματι είναι μια απάντηση μια παραπλάνηση ένας αποπροσανατολισμός, που μαγειρεύτηκε με μαεστρία και καταχθόνια δολιότητα από το φιλο - ρώσικο ρεύμα της Νέας Δεξιάς (Παπανδρέου - Φλωράκη - Κίρκου - Μπανιά - Αρσιτέλη κ.λπ.) εδώ και μερικά χρόνια. Μια εγκληματική απάντηση για να κυτάξει ο λαός πόσες ώρες δουλεύουν οι γιατροί στο Ε.Σ.Υ, πόσα λεφτά παίρνουν, ποιούς κρατικούς υπαλλήλους έχουν να τους επιβάλλουν την κυβερνητική γραμμή για την υγεία, με σκοπό να αποστρέψουν την προσοχή του λαού απ' τα χάλια της περιβάλης, την μερίδα της αρρώστιας και παρουσιάζοντας την γενική εικόνα της ιατρικής για όλους. Μια ισότητα προς τα κάτω, με τον κρατικό βουρδούλα, μια ισότητα στην αβλιότητα, την βαρβαρότητα, τα Νταχάου του Ε.Σ.Υ. Μια ισότητα, που πίσω απ' το «αριστερό» της βερνίκι κρύβει έναν φιλο - ρώσικο κρατικό έρποντα φασισμό.

Όλοι αυτοί οι φιλο - ρώσοι κρατιστές δεν βλέπουν και δεν θέλουν να βλέπουν την ανατροπή και το τσάκισμα του αστικού κράτους, αλλά κινούνται άλλοτε φανερά και τις περισσότερες φορές υποκόπως για την διεύθυνση στο αστικό κράτος, την κατάληψη κρατικών θέσεων, έτσι ώστε την κατάλληλη στιγμή που πήραν και την πολιτική εξουσία στο αστικό κράτος, να το χρησιμοποιήσουν σαν νέα κρατική αστική τάξη εναντίον στον λαό και υπέρ του Ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Όλοι αυτοί δεν επιθυμούν την μερική ή μη αποκλειστική απασχόληση στα Ε.Σ.Υ, γιατί έτσι ανοίγει ο δρόμος για την επιστροφή της υψηλής ποιότητας, παλιών μεγάλο - γιατρών στο Ε.Σ.Υ. Τότε όμως θα κινδυνεύουν οι κρατικές γραφειοκρατικές καρέκλες τους, γιατί οι μεγαλογιατροί με τις γνώσεις τους θα πάρουν και την πολιτική καθοδήγηση.

Είναι κροκοδείλια τα δάκρυα των γραφειοκρατών του ΠΑΣΟΚ, του «Κ-Κεζ», της Ε-ΑΡ., του «Κ-Κεσ» - ΑΑ κ.λπ. για το όθιεν κίνδυνο υπαγωγής του θεσμού «πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης» των γιατρών του Ε.Σ.Υ. Για το μόνο που νοιάζονται είναι να μην κινδυνέψει η δική τους υγειονομική και διοικητική παρασιτική γραφειοκρατία απ' τις βλέψεις των προ των θυρών μεγάλο - μηθηστών.

ΟΛΟΣ Ο ΛΑΟΣ ΑΠΑΙΤΕΙ ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΥΓΕΙΑΣ ΠΟΥ ΝΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΚΑΛΑ -ΓΡΗΓΟΡΑ- ΔΩΡΕΑΝ

Ο λαός δεν ενδιαφέρεται για ποιά κόμμα της αστικής τάξης ακολουθεί οι γιατροί. Αυτό για τον λαό είναι τελευταίο ζήτημα. Φυσικά εκτιμά τους τιμους, συνειδητότητας και αριστερούς γιατρούς, αλλά πάνω από όλα εκτιμά τους γιατρούς που τον θεραπεύουν, που τον γλιτώνουν από τον θάνατο, που τον δίνουν ζωή. Πόσοι και πόσοι πρόην άρρωστοι δεν πίνουν νερό στο όνομα κάποιου καλού - δυνατού στην επιστήμη του - γιατρού, που τους έσωσε τη ζωή. Πόσα και πόσα βόσσανα, κόποι και ταλαιπωρίες μπαίνουν στην άκρη μπροστά στην θεραπεία, την Υγεία, την Ζωή.

Ο λαός δεν ενδιαφέρεται πρώτα και κύρια για τις εργασιακές σχέσεις των γιατρών του Ε.Σ.Υ. Φυσικά μπορεί να κατανοήσει την κόουραση, την χαμηλή αμοιβή και το διοικητικό καπέλωμα του γιατρού στο Ε.Σ.Υ, αλλά εκείνη την ώρα μπροστά στο πρόβλημα της υγείας του ο λαός απαιτεί απ' τον γιατρό σωστή και καλή ιατρική περίθαλψη.

Τον λαό δεν τον ενδιαφέρει ουσιαστικά η αποκλειστική ή μη αποκλειστική απασχόληση. Δεν τον νοιάζει η πλήρης ή μερική εργασία του γιατρού στο Ε.Σ.Υ. Άρρωστος, λαός και ιδιαίτερα ο φτωχός άρρωστος λαός, που έχει υποχρεώσεις, οικογενεία, παιδιά και προστατευόμενα μέλη, αυτός και η οικογένεια του απαιτούν να θεραπευτούν όσο το δυνατόν καλύτερα, ταχύτερα, ανέξοδα με σεβασμό στην αρρώστια του και την αξιοπρέπεια του.

Ο λαός θέλει ένα κρατικό σύστημα υγείας, που να του παρέχει αυτό, είτε λέγεται «Ε.Σ.Υ» είτε λέγεται οτιδήποτε άλλο. Ο λαός θέλει καλούς γιατρούς στο

Ε.Σ.Υ, θέλει πολύ καλούς γιατρούς, υψηλής ποιότητας θεραπευτές.

Και όπως αγαπά τον λαό φροντίζει να έχει ένα τέτοιο υψηλής ποιότητας ιατρικό δυναμικό μέσα στο Ε.Σ.Υ. Όποιοι είναι Κόκκινοι, όποιοι ισχυρίζεται ότι ανήκει στην Αριστερά σφειλεί χωρίς στρουθοκαμηλισμούς να είναι πραγματική και να κάνει κάθε φορά ότι είναι καλό και βοηθά τον λαό, χωρίς μεγαλοστομίες και βρώμικες ιδεολογικές «καβαρότητες», που υποκρίπτονται σιμωρόν αντίθετα με τους καίμους, τους τίμους και τους πόθους του λαού. Αν για την υγεία - αριστερά και το φιλορώσικο ΠΑΣΟΚ είναι καλύτερα ένα έστω και τριπλάσιο Ε.Σ.Υ «πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης», προκειμένου να μην χάσουν τα κόστα τους στην υγειονομική κρατική γραφειοκρατία, για τον λαό είναι καλύτερα ένα καλό σύστημα υγείας με οποιοδήποτε εσωτερικό σύστημα εργασιακών σχέσεων για τους υγειονομικούς.

Είναι γεγονός ότι το μπλοκ της Νέας Δεξιάς μέσα στους υγειονομικούς κινήθηκε για οργάνωση κινητοποιήσεων ενάντια στις δηλώσεις του υπουργού υγείας και πρόνοιας. Όμως συνάντησε την συστριπτική άρνηση του συνόλου των εργαζομένων υγειονομικών και ούτε έστω μια διεύθυνση ή μια στοιχειώδη στάση εργασίας δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει. Το σύνολο των γιατρών του Ε.Σ.Υ, με όλες τις ταξικές και πολιτικές διαφοροποιήσεις του, αρνείται στην ουσία να ακολουθήσει μια γραμμή, που με μια κατακουρέλαισμένη σημαία «προαδουτικότητα», «αριστερότητα» και κρατικού ψευτο - σοσιαλισμού οδηγεί τον άρρωστο λαό στην εξαθλίωση και την βαρβαρότητα.

Είναι κοινή και ώριμη απαίτηση σήμερα του συνόλου του εργαζόμενου λαού, την υγειονομική και νοσηλευτική εργαζομένων στο Ε.Σ.Υ, όλων, ότι η κατάσταση πρέπει να αλλάξει, να βελτιωθεί, να δοθεί μια διεύθυνση. Μια διεύθυνση με οποιοδήποτε τίμημα ή κόστος για το αστικό κράτος, του Παπανδρέου και της συνδικαλιστικής ψευτο - αριστερά. Άρκετα σφειλήθηκαν και δυνάμωσαν όλοι αυτοί πατώντας πάνω στο άρρωστο κορμί του λαού.

Σήμερα, που το μαχαίρι της αρρώστιας έχει φτάσει στον κόκαλο, δεν υπάρχουν παραπέρα περιθώρια ανοχής ή υπομονής. Η αβλιότητα έχει φτάσει στα όριά της. Πιο πέρα απ' αυτή υπάρχει ο φασισμός.

Οποιοδήποτε διεξόδοσ σήμερα, που αναβαθμίζει άμεσα, γρήγορα και χειροπιαστά την παροχή υγείας, είναι επιθυμητό, δεκτό και υποστηρικτικό. Τον λαό δεν τον ενδιαφέρει ποιοί προτείνουν, ποιοί υλοποιούν και ποιοί κατεβήνουν απήτη την διεύθυνση. Στα χάλια, που έχει φτάσει η υγεία του, δεν έχει τον χρόνο, την δύναμη και την επιθυμία να ασχοληθεί με τις διαφορές αστικές, κομματικές και γραφειοκρατικές αντιθέσεις.

Ο λαός απαιτεί ΤΩΡΑ μια άμεση αναβάθμιση στην παροχή υγείας.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΑΜΕΣΗΣ ΔΙΕΣΟΔΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΟ ΤΗΣ ΑΒΛΙΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ

Σήμερα στο τριπλάσιο Ε.Σ.Υ του Παπανδρέου - ψευδοαριστερά μπορεί να βρεθεί μια άμεση και δίχως μεγάλο οικονομικό κόστος διεξόδοσ.

Είναι πιθανόν βέβαια με μια τέτοια διεξόδο, μέσα στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος και του αστικού κράτους, να εξυπηρετηθούν και κάποια ιδιαίτερα ταξικά συμφέροντα ή συγκεκριμένες πολιτικές γραμμές, π.χ. με μια «κρατικοποιητή» διεξόδο θα σφειλήσει η Νέα - Δεξιά, ενώ με μια «φιλειλεθερίστικη» λύση να σφειλήσει η Παλιά Δεξιά.

Το οποιοδήποτε άμεσα και βραχυπρόθεσμα μέτρο διεξόδοσ πρέπει να βελτιώνει την παροχή υγείας στον λαό και όχι το αν θα βγαίνει κερδοφόρη ή γαμώ υποαποδοτική Παλαιο - Δεξιά ή Νέο - Δεξιά πολιτική γραμμή. Ο λαός πρέπει καταρχήν να θεραπευτεί, να είναι υγιής, ρωμαλέος και να πατάει με γέρο τα πόδια του στη γη. Από εκεί και πέρα ο τελευταίος λόγος θα ανήκει σ' αυτόν και τα «κέρδη» ή οι «γασούρες» θα μετρηθούν και θα φανούν στη Γενιά της ταξικής πάλης.

Πάνω στη βάση λοιπόν αυτής της άμεσης διεξόδοσ προτείνουμε τα παρακάτω:

1. Να γίνει άμεση τροποποίηση της νομοθεσίας «περί Ε.Σ.Υ» στο ζήτημα του θεσμού «πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης». Να αναορίσει οι πόρτες του Ε.Σ.Υ για επιστροφή και ένταξη όλων των παλιών και νεότερων μεγάλο - γιατρών υψηλού επιστημονικού δυναμι-

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ - ΥΓΕΙΑΣ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΪΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Το σύστημα υγείας στην Ελλάδα αρχισε να οικοδομείται π' ένα επισημότερο (από παλιά) τρόπο μέσα στην δεκαετία του '50.

Το έστιαζε η αστική τάξη με επίσημη της Παλιάς Δεξιάς, γιατί απ' τη μια ήταν αναγκαρή να επιδιορθώνεται την άρρωστη εργατική δύναμη για τις ανάγκες της εξαρτημένης μέν, αλλά αναπτυσσόμενης παραγωγής, μιας και είχε ανάγκη από εργατικά χέρια για αποκομιδή υπεραξίας και κέρδους, αλλά και γιατί τα αναπτυσσόμενα τότε λαϊκά κινήματα, παρά την ήττα του Β. επαναστασιακού αγώνα είχε προσηλωμένες θέσεις μέσο στις «πλάτες» λαϊκές μάζες για υγειονομική και φαρμακευτική κάλυψη του λαού.

Αυτό το σύστημα υγείας, που φτιάχτηκε απ' την Παλιά Δεξιά, ήταν μονοστρεβλό και διάτρητο απ' τον παρασιτισμό του ελεεινοπαραγγεμισμένου, αλλά κατά βάση ήταν κρατικό.

Αυτό το κρατικό σύστημα υγείας της Παλιάς Δεξιάς το παρέλαβε ο Α. Παπανδρέου, διατηρώντας τη βασική του δομή και με «αλλαγές», που εξυπηρέτησαν την πολιτική του, το βέλτιστο: Εθνικό Σύστημα Υγείας.

Από το 1981, που ο Παπανδρέου κατέλαβε την πολιτική εξουσία, παρά τις μεγαλύτερες διακυρήξεις του για μια πολιτική - ίση και δωρεάν υγεία στον λαό, ο λαός διαπισώνει το αντίθετο. Αισθρή - άνοση και με φακελλάκια υγείας. Το Ε.Σ.Υ παρόλες τις τριμυνοκοποιίες και τις παρελάσεις παρέχει υποβαθμισμένη περίθαλψη, οι έχοντες «μέσον» εξυπηρετούνται και οι «πληρωμένες» βολώνονται. Στον κρατικό προϋπολογισμό οι δαπάνες εξαμενίζονται μέσω έργων Βιτρίνας (Κέντρα Υγείας), κλειστά, υποκαταστήματα, απστελέχιστα και των γνωστών «μακρυγερήδων» της κρατικής γραφειοκρατίας.

Ο αποθησαυρισμός των κρατικών τραπεζών, οι υπέρνοικες πολιτικές δαπάνες, τα κέρδη των βιομηχανών επιβάλλουν την σκληρή και δραστηρική μείωση των κοινωνικών δαπανών. Τα υπομνηστικά, οι διαπύθινες νοσοκομείων, όλα τα κρατικά στελέχη του Ε.Σ.Υ εφαρμόζουν την Παπανδρέϊκή πολιτική γραμμή της σκληρής λιτότητας και στις κοινωνικές δαπάνες για την υγεία. Με βάση αυτήν την γραμμή οι ελαφριές και μέτριες αρρώστιες μεταφέρονται σε θεραπευτήρια, ενώ οι πάνω απ' την μέτρια βαρβαρότητα σοβαρές μέχρι και πολύ βαριές αρρώστιες παραπέμπονται στις καλύψεις.

Οι λίστες αναμονής για τις λιγότερες θέσεις καλών γιατρών, τις πολλαπλές εξετάσεις, τον έλεγχο απ' τα υψηλά κόστους ειδικά μηχανήματα είναι αποτελεσματικές, πολυμήνες, χρονοβόρες και ψυχολογικές. Παλιό πεθαίνουν κατά τον χρόνο αναμονής, άλλοι ξεπουλιούνται αυτοί και οι οικογένειές τους και υπερχρησιάζονται για φακελλάκια «εξυπηρέτηση» ή για το ιδιωτικό κύκλωμα υγείας. Όσοι φτάνουν τελικά στο τελικό στάδιο «πανταίου» γιατρού εξοιανόμενοι απ' τον φόρο και τον ρεβιό εντατικής εργασίας ή γιατρού που αντιδρούν με αδιαφορία επιδέχονται μια ατομική διεξόδο στην πίεση απ' τη και άλλους αποκηνημένους μέσα σ' αυτόν τον κύκλωμα που απαιτούν «φακελλάκια». Μετά ακολουθούν τα πανακριβά φάρμακα, που με υπηρεσιακές πιέσεις περικόπεται η διοίκηση, ή οι ακριβές ειδικές θεραπείες και επεμβάσεις για τις οποίες μπαίνουν σε νέες λίστες αναμονής για να αναχωρήσει ο φαύλος κύκλος απ' την αρχή.

ΠΟΙΑΝ ΑΝΑΓΚΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΕ ΤΟ ΕΣΥ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Ο Παπανδρέου στηρίζει το Ε.Σ.Υ του παπαι στον κορμό του προϋπάρχοντος συστήματος υγείας της Παλιάς Δεξιάς. Στην κεντρική υποδομή περιοριστική στο βαθμό παλιών τοίχων, έβραλο αλιωμένους πόρτες στη θέση των παλιών ξύλινων, έτριψε τα βρώμικα πατώματα, έκτισε στην ύπαιθρο κάμποσα αδρανή Κέντρα Υγείας κλεινόμενα όμως και υποβαθμισμένα μέσα ατελείωτη σειρά Ανοητικών Γραφείων μέσα στα χωριά (ιδιαίτερα της ορεινής χώρας), έστιαζε στα γαργάλα μεγάλα σχέδια, εξέδωσε νόμους, προπαγάνδισε τη «μια νέα αρχή για την υγεία στην Ελλάδα», δημιούργησε αντιπαισες, μισθοποίησε χωρίς πρακτικό αντικείμενο τον Γεννημάτ και πριν αρχίσει η αντιστροφή μέτρηση τον διαφύλαξε, βγάζοντας τον από το υπομνηστικό Υγείας και Πρόνοιας.

Από δω και πέρα περικόπησε τις δαπάνες και αρχίζει να κλείνει έναν - έναν τους επίγονους στο υπουργείο υγείας. Πρώτα ο Μονάκης και σε σειρά έπει ο Φλώρος. Με ανώτερο στόχο να φτιάξει τον μέθοδο του καλού Παπανδρέου - Γεννημάτ (της φιλορωσικής φράξιας) και των κα-

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Για την ανάπτυξη του Συνδικαλιστικού Κινήματος της Σπουδάζουσας Νεολαίας

Βαθιά ικανοποίηση αλλά και φόβος θα πρέπει να αισθάνονται όσοι ευθύνονται για τη σημερινή κατάσταση του κινήματος και του συνδικαλισμού στο χώρο της σπουδάζουσας νεολαίας. Ικανοποίηση γιατί πολύ προσπάθησαν να σκορπίσουν σύγχυση, απογοήτευση και αποπροσανατολισμό σε μεγάλο μέρος της νεολαίας, να αποκοιμήσουν την αγωνιστική της συνείδηση, να

αδρανοποιήσουν έως και να διαλύσουν ουσιαστικά τα συλλογικά όργανα έκφρασης της, να διαστρεβλώσουν τα ιδανικά της παρουσιάζοντας την αντίδραση σαν πρόοδο. Πρέπει όμως να έχουν και μεγάλο φόβο γιατί αυτή η κατάσταση δεν μπορεί παρά να είναι πρόσκαιρη. Ως τότε θα ανέχονται, οι μαθητές κάθε τέλος Οκτωβρίου ή μερικούς μή-

νες αργότερα οι φοιτητές και οι σπουδαστές, να καλούνται από αδρανοποιημένα έως ανύπαρκα και υποταγμένα όργανα, να ψηφίσουν να ανανεώσουν τη βαθιά κλονισμένη εμπιστοσύνη τους στα ίδια ονόματα, στα ίδια όργανα, στις ίδιες γραμμές που φέρνουν βαριά, αποκλειστική ευθύνη για τη σημερινή κατάσταση;

Πολλές επιθέσεις έχουν γίνει και ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια ενάντια στη νέα γενιά. Δεν δίστασαν να χτυπήσουν, να περιορίσουν ακόμα και καταχτημένα με παλιότερους αγώνες δικαιώματα. Στα σχολεία με τον περιορισμό του όριου απουσιών, με τον διαχωρισμό των μαθητών σε «καλοί» και «κακοί» και με την κατοχυρωμένη και νομικά τώρα πια διαφορετική μεταχείριση τους (οι «καλοί» έχουν μεγαλύτερο όριο απουσιών), με την ένταση της βαθμολογίας, με την απαγόρευση της κυκλοφορίας πολιτικών εντύπων, επιχειρείται το κλείσιμο των μαθητών στους τέσσερις τοίχους του σχολείου - φυλακή, η βίαια επέμβαση στη διαμόρφωση τους, η χειραγώγηση τους. Στο ΤΕΙ και τα Πανεπιστήμια με τις ποιοτικές - πράγμα αδιανόητο πριν μερικά χρόνια - τις αλληπαλές εξετάσεις, προόδους, και εξόμνηνα εναντιοκοιούνται οι σπουδές. Στο τέλος, μπροστά στον φορτωμένο με γνώσεις άχρηστες και αντιδραστικές νέο ανοίγεται ο δρόμος της θητείας, της ανεργίας ή στην καλύτερη περίπτωση του αλλοτριωμένου υπαλλήλικου του κρατικού γραφειοκρατικού μηχανισμού που για μια ζωή θα πατάει σφραγίδες.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Τα χαρακτηριστικά όμως όλης της προηγούμενης περιόδου δεν είναι ίσως η βιαιότητα και το θράσος των επιθέσεων αλλά η αδιανόητη έως απόλυτη ανυπαρξία αγώνων αντίστασης και πολύ περισσότερο βέβαια διεκδίκησης. Αποκλειστική ευθύνη γι αυτό φέρνουν εκείνες οι κομματικές - νεολογιστικές οργανώσεις, και ιδιαίτερα η «Κ-ΝΕ» που με τη γραμμική και ταχτική τους, για πάνω από μια δεκαετία, οδήγησαν στη μετατροπή των αγωνιστικών συλλογικών οργάνων σε σφραγίδες. Στα σχολεία και τα Πανεπιστήμια σπάνια πια γίνονται συνελεύσεις, εκτός απ' αυτές παραμονές εκλογών. Οι μαθητικές κοινότητες πολλές φορές σαν κύρια ενασχόληση τους έχουν την πραγματοποίηση εκδηλώσεων. Οι αποφάσεις που αφορούν άμεσα το μέλλον των σπουδαστών συνήθως πέρνονται στα γραφεία του υπουργού, στις κοινοβουλευτικές επιτροπές, στα συνδικαλιστικά όργανα, παντού αλλού εκτός από τις συνελεύσεις.

Στο τέλος αυτό που έχει ριχτεί το σπουδαστικό κίνημα έχει γίνει έρμαιο της κάθε αυθαιρεσίας της οποιας κυβερνητικής πολιτικής. Η παλιά και η νέα δεξιά βλέπουν τους νέους μόνο σαν απρόσωπους ψήφους.

Είπαμε, ότι όλα αυτά αποτελούσαν επιδιώξεις της νέας δεξιάς που με δοῦριο ήπιο μέσω στη νεολαία, τις οργανώσεις της, τορπίλισαν κάθε αγώνα. Ιδιαίτερα αντιδραστικός ήταν ο ρόλος της «Κ-ΝΕ» και ποτέ δε θα κοιραστούμε να τον αποκαλύπτουμε. Έβαλε μέσα στη νεολαία την ιδεολογία της ξενοδοχείας, τον ραγιαδισμό, της ανημπορίας, της κακομοιρίας, της κοινωνικής απόδοσης και της ιδιότητας. Δεν θέλησαν την εξέγερση και κατάληψη του Πολυτεχνείου τον Νοέμβρη του '73 παρ' όλο που σήμερα καταδημαγωγεί το αντίθετο. «Η ΚΟΑ και το γραφείο του ΚΣ της ΚΝΕ είδαν καταρχήν την κατάληψη σαν μια επικίνδυνη περιπέλεια στην ανα-

πτίξη της αντιγονιμικής πάλης». Σαμποτάρισαν και αντιστάθηκαν στη πάλη για το διώξιμο των φασιστών καθηγητών από τις σχολές.

Υπονόμισαν κάθε διεκδικητικό αγώνα και τραπούκισαν ενάντια σε αγωνιστές. Η συμπεριφορά αυτή, που την έκανε βαθιά αντιπαθητική στη νεολαία και παράδειγμα προς αποφυγή, σαν μοναδικό στόχο είχε τον έλεγχο με κάθε μέσο του κινήματος και την επιβολή της γραμμής της συνδιοίκησης. Όλοι ξέρουν ότι το εργοστάσιο δεν μπορεί να το διοικεί ο εργάτης και ο κεφαλαίουχος μαζί και ισότιμα. Το ίδιο και στην εκπαίδευση. Η εργατική τάξη δεν έχει κοινούς στόχους, δεν τραβάει τον ίδιο δρόμο με την αστική τάξη. Η γραμμή της συνδιοίκησης ήταν η γραμμή της παραχώρησης των δικαιωμάτων των μαθητών, των σπουδαστών και φοιτητών της εκχώρησης των συμφερόντων τους στην αστική τάξη.

Η πολιτική αυτή που προωθήθηκε από το «Κ-ΚΕ» αλλά και τις άλλες δυνάμεις της ψευτοπροόδου, «Κ-ΚΕ» αλλά και τις τα κόμματα της νέας δεξιάς, το ΠΑΣΟΚ και το μέχρι πριν λίγο ενιαίο «Κ-ΚΕ» εσωτερικού, στραγγάλισε κι απονύρωσε το σπουδαστικό κίνημα. Ταυτόχρονα όμως ήρθε να απογιμώσει τις νεολογιστικές παρατάξεις τους. Δύο καρπούζια δεν χωρούν στην ίδια μισαχάλη. Δεν ήταν δυνατόν σ' αυτούς που γυάλισαν το κίνημα, να το κρατούν και δεσμευμένο στις γραμμές του. Οι μάσκες σ' ένα σημαντικό βαθμό έπεσαν και συνεχίζουν να πέφτουν. Το πραγματικό πρόσωπο αυτών των αντιδραστικών άρχισαν να γίνεται όλο και πιο ορατό. Αυτός είναι ο λόγος που η νεολαία τους απομονώνει. Όχι η απολιτικοποίηση αλλά η κατ' αρχήν πολιτικοποίηση και μάλιστα μέσα από την αρνητική της εμπειρία, είναι αυτή που κάνει τη νέα γενιά να στέκεται μακριά από τις νεοδεξιές αυτές οργανώσεις.

Η αντίθεση και η αντίσταση της νεολαίας δεν σταματάει. Εκφράζεται καθημερινά με χίλιους δύο τρόπους. Ξεκινάει με τις πιο απλές μορφές, μεμονωμένα, πηδών πάντα αιθόρμητα πολλές φορές χωρίς απόλυτη επίγνωση, για να περάσει αβίρο στο πολύπλευρο, το οργανωμένο, το συνειδητό.

Οι αντιγραφές, η συνεργασία την ώρα των εξετάσεων, οι κοπάνες, αποτελούν μορφές πρώτης, αυθόρμητης αντίστασης. Όταν στις ανώτατες σχολές και ειδικά στις μαζικές τα μαθήματα γίνεται μπροστά σε άδεια έδρανα, όταν οι μόνοι φοιτητές που παρακολουθούν είναι οι πρωτοετείς κι αυτοί τους λίγους πρώτους μήνες, αυτό είναι ένα φαινόμενο που βαθιά αμφισβητεί τους «ναούς της επιτήρησης».

Γι αυτό και προσπαθούν να ελέξουν να σπάσουν και αυτό το υπόγειο κίνημα, μικραίνοντας όλο και περισσότερο το όριο των απουσιών, προσπαθώντας να καθήσουν τους σπουδαστές με τη βία στα θρανία. Και εντυγχάζει απ' ότι φαίνεται αυτή η αντίσταση είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο. «Η επιτροπή μας» παρατηρεί ο Giroud de l'Ain «εντυπωσιάστηκε από την ανία των μαθητών μέσα στις τάξεις, από την αδιαφορία τους. Πολλοί καθηγητές μας είπαν, ότι εκείνοι που μπορούν πια να ζητούν από τους μαθητές τους είναι... να είναι φυσικά παροντες στα μαθήματα. Γιατί το πιο χαρακτηριστικό φαινόμενο στα λύκεια σήμερα είναι η τάση προς τις απουσίες, ο

absenteisme - καρκίνωμα που φέρει τη διδακτική εργασία και το ηθικό των καθηγητών.

Το μάθημα μέσα στην τάξη έχει γίνει για τους μαθητές ένα είδος παραξενής τελετής, που δεν καταλαβαίνουν ούτε το νόημα ούτε τη χρησιμότητα της. Πολλοί μαθητές θα έλεγαν ότι καλύτερα ετοιμάζονται κανείς για τις εξετάσεις διαβάζοντας μόνος στο σπίτι του, παρά ακούοντας τα μαθήματα στο σχολείο».

Άλλες φορές, μ' αφορμή συνήθως κάποιο γεγονός που παρουσιάζεται μ' οξυμένη μορφή, οι ξεχωριστές αυτές αντιστάσεις συλλογικοποιούνται και μεταφράζονται σε ανθόρμητες αποχές και καταλήψεις. Αυτό συμβαίνει αρκετές φορές κάθε χρόνο ειδικά στα σχολεία, όχι γιατί τα προβλήματα λείπουν από τις ανώτερες και ανώτατες σχολές αλλά γιατί εκεί είναι ασφαλιστικότερος ο έλεγχος από τις διαφορές παρατάξεις.

την ύπαρξη της, φέρεται με τον πιο ακραίο πολιτικό τρόπο. Τα θεωρητικά μαθήματα διαδίδουν την κοσμοθεωρία της. Η ιστορία είναι ιστορία των βασιλιάδων, των κατακτητών, των μεγάλων ανδρών. Οι λαοί είναι πάντα τα πιόνια. Τα μαθητικά ή φυσικά είναι γεννήματα της αφηρημένης διάνοιας κι όχι της ανάγκης της παραγωγής. Όταν το αστικό κοινοβούλιο νομοθετεί για την παιδεία κάνει πολιτική.

Το δικαίωμα της πολιτικής ενώ το θεωρεί αυτονόητο για τον εαυτό της θέλει να το αποστερήσει, να το απαλλοτριώσει από την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό. Αυτή μπορεί να κάνει πολιτική οι σπουδαστές όχι. Αυτοί είναι μικροί κι ανώριμοι. Είναι ωριμοί μόνο για να την ψηφίζουν και για να διαβάζουν.

Όταν η κυβέρνηση Παπανδρέου στα πρώτα χρόνια διακυβέρνησής της έριχνε μερικά ψίχου-

Η ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Ένα κίνημα που στηρίζεται σε τέτοιες μορφές αντίστασης γρήγορα γυρίζει τα όρια του. Όταν ο αγώνας γίνεται πολλαπλότερος, όταν τα ερωτήματα μεγαλώνουν και τα προβλήματα απαιτούν άμεση λύση, τότε μπορεί να ανταποκριθεί μόνο ένα συνειδητό, οργανωμένο κίνημα. Ένα κίνημα δηλαδή, που θα έχει ξεκάθαρους στόχους, μελετημένη στρατηγική και ταχτική. Μόνο ένα τέτοιο κίνημα είναι σε θέση να εντάσει τον κάθε ξεχωριστό μικρό, αποσπασματικό αγώνα στη συνολική πάλη, μπορεί να ριχτεί όλα τα διαφορετικά ριακία στον ορμητικό γαίμαρο της επανάστασης.

Στο βαθμό που το συνδικαλιστικό κίνημα αναγνωρίζει την αναγκαιότητα της τοποθέτησης στόχων, της χάραξης στρατηγικής και ταχτικής, μετατρέπεται σ' ένα συνειδητό, πολιτικοποιημένο κίνημα. Η αστική τάξη, επειδή βέβαια ούτε αυτοαμφισβητεί το ρόλο της αλλά κι ούτε υπονομεύει

λα στη νεολαία με την καθιέρωση της δημοτικής, με την κατάργηση της ποδιάς έκανε πολιτική, γιατί ήθελε να κερδίσει την ανοχή και να περάσει χωρίς να συναντήσει μεγάλες αντιδράσεις τα νομοσχέδια της για την παιδεία. Όταν το «Κ-ΚΕ» χτυπάει τον Τρίτη δεν το κάνει επειδή έγινε ξαφνικά αγωνιστικό κόμμα αλλά γιατί κάνει πολιτική Προσπαθεί να υπονομεύσει εκείνες τις δυνάμεις που θεωρεί υπεύθυνες για τη λεγόμενη δεξιά πολιτική του ΠΑΣΟΚ —λες και μπορούσε να κάνει κι αριστερή— ώστε να προωθήσει τις θέσεις της συμπαρατάξης του με τους «αριστερούς» του ΠΑΣΟΚ, καταχτώντας αβίρο ανώτερα πόστα στον κρατικό μηχανισμό.

Σήμερα με τους νόμους για τις μαθητικές κοινότητες, και τους νόμους - πλαίσιο για τα ΤΕΙ και ΑΕΙ έχει επιβληθεί σ' όλο το μήκος και το πλάτος του σπουδαστικού συνδικαλισμού, ο κρατικός συνδικαλισμός. Όλα έχουν προποφασιστεί. Από το πως θα γίνουν οι εκλογές, μέχρι το ποιοί είναι οι στόχοι και τα δικαιώματα των μα-

θητικών, για παράδειγμα, κοινοβουλευτικό πολιτικό τρόπο. Τα θεωρητικά μαθήματα διαδίδουν την κοσμοθεωρία της. Η ιστορία είναι ιστορία των βασιλιάδων, των κατακτητών, των μεγάλων ανδρών. Οι λαοί είναι πάντα τα πιόνια. Τα μαθητικά ή φυσικά είναι γεννήματα της αφηρημένης διάνοιας κι όχι της ανάγκης της παραγωγής. Όταν το αστικό κοινοβούλιο νομοθετεί για την παιδεία κάνει πολιτική.

Το δεύτερο όρος είναι η συντριβή της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που έχει στραγγυλοκαθήσει στο σβέρο του κινήματος. Οι αποφάσεις για την πορεία του κινήματος, ιδιαίτερα στις ανώτατες σχολές, δεν πέρνονται πια στις γενικές συνελεύσεις, αλλά από μια χούφτα φοιτητοπατέρων.

Έχουν διαχωριστεί από τη βάση και είναι ανεξέλεγκτος απ' αυτή η θέση σ' ένα ανώτερο συνδικαλιστικό όργανο του φοιτητικού κινήματος γι' αυτούς δεν σιναπιάζει περισσότερες ευθύνες απέναντι στους φοιτητές, αλλά μεγαλύτερα ατομικά οφέλη. Το ιδανικό αυτής της γραφειοκρατίας είναι η κοινωνική ανέλιξη. Το κόμμα της νέας δεξιάς έχουν παίξει καθοριστικό ρόλο για την δημιουργία αυτής της κάστας, με την εξαγορά ουσιαστικά ανθρώπων, με την προβολή τους, με την τακτοποίηση τους σαν υπουργούς, βουλευτές, ανώτατα κρατικά στελέχη, έμψυχοι κομματικά υπάλληλοι.

Ειδικά το κόμμα του Φλωράκη με τη γραμμή της «συνδιοίκησης» προσπάθησε να προωθήσει στον κρατικό μηχανισμό τους δικούς του ανθρώπους. Αυτοί όχι μόνο δεν έχουν την αρχαική για κάθε κομμουνιστή θέση για συντριβή του αστικού κρατικού μηχανισμού, αλλά αντίθετα θέλουν να τον αξιοποιήσουν και να τον βά- λουν στην υπηρεσία τους.

ΠΡΩΤΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Στο παρελθόν ένας λαθήμενος, τρόπος κριτικής της γραμμής της «Κ-ΝΕ» στον συνδικαλισμό ήταν αυτός που ενώ αμφισβητούσε την προδουλοκότητα αυτής της οργάνωσης, ενώ αποκάλυπτε τη γενική της ψευδιγνωμία, ενώ αντιστεκόταν στους τραμπουκισμούς, δεν μπόρεσε να αναλύσει ειδικά τις συνθήκες της χώρας και της εκπαίδευσης, τη κατάσταση του συνδικαλισμού και να παράξει μια ειδική γραμμή για τη σπουδάζουσα νεολαία. Έτσι, το κοινωνικό πρόγραμμα των αγώνων πολλές φορές παρέμεινε αυτό της «Κ-ΝΕ» και η αντιπαράθεση γινόταν στο «ποιος είναι πιο αγωνιστής» ή στις μεθόδους απλά και μόνο της πάλης. Σήμερα έχει φτάσει ο καιρός της ριζικής διαφοροποίησης από την «Κ-ΝΕ» όχι μόνο στις μεθόδους της πάλης αλλά και στο περιεχόμενο της. Το κίνημα μπορεί να χαράξει μια γραμμή για τα σχολεία που να αμφισβητεί αυτή της αστικής τάξης.

Η λύση για το σημερινό σχολείο δεν είναι να δοθούν περισσότερα λεφτά, πράγμα που αποτελεί κεντρικό αιτήμα της «Κ-ΝΕ». Αυτό που πρέπει ν' αλλάξει πρώτα απ' όλα είναι το περιεχόμενο, είναι οι στόχοι της εκπαίδευσης. Οι μαθητές δεν υποφέρουν βασικά από την έλλειψη θέρμανσης ή από παλαιότητα των κτιρίων. Αυτό που δεν αντέχουν είναι ο εγκλεισμός τους στο σχολείο, η ζωή τους να κυλάει από το σχολείο στο φροντιστήριο. Πρέπει ν' αποξενωθούν απ' τη ζωή και τις

χαρές της και πάντα να διαβάζουν. Δεν θέλουν να κινήγαν το βαθμό, δεν μπορούν να γίνουν παραγάλλοι και βαθμοθήρες. Φτάνουν πια τα θρησκευτικά ή σωβινιστική ιστορία, η προγονολατρία, που για δεκαετίες βασόνισαν την νεολαία. Όχι στη γραμμή της παράπερα εξειδίκευσης που προτείνει η «Κ-ΝΕ», που σημαίνει ακόμα μεγαλύτερο καταμερισμό, ακόμα μεγαλύτερη μονομέρεια, ακόμα μεγαλύτερη αλλοτρίωση για τον αυριανό εργάτη, εργαζόμενο, διανοούμενο. Μόνη λύση είναι το πολυτεχνικό σχολείο. Ένα σχολείο που δεν θα είναι προθάλαμος, και δημόσιο φροντιστήριο για το πανεπιστήμιο, αλλά το βασικό κέντρο της εκπαίδευσης. Ένα σχολείο που μέσα από την παροχή βαθιάς θεωρητικής και πραγματικής γνώσης των σημαντικότερων κλάδων της παραγωγής, μέσα από την κατάκτηση των βασικών τομέων της γνώσης, μέσα από την καλύτερη της αγάπη για την εργασία, μέσα από την οματική άσκηση, θα παρέχει μια πραγματικά ανθρώπινη παιδεία. Αυτό είναι το πολιτευτικό σχολείο, αυτό θα είναι το σχολείο του σοσιαλισμού.

Η νεολαία είναι καθοριστική δύναμη του αγώνα για κοινωνική αλλαγή. Αν δεν μπορέσουν να τη κρατήσουν μακριά από τον συνδικαλισμό, αν δεν μπορέσουν να τη κρατήσουν μακριά από την πολιτική τότε λένε μείνεται ανεξάρτητο. Ζήτω ο ανεξάρτητος συνδικαλισμός! Ανεξάρτητος από τη Μηπως μπορεί να σταθεί κανείς ανεξάρτητος από τους νόμους που ορίζουν την κοινωνία; Μήπως μπορεί να σταθεί πάνω από τάξεις και πέρα από ιδεολογίες; Ο μοναδικός ανεξάρτητος συνδικαλισμός που μπορεί να υπάρξει είναι αυτός που γυρνάει την πλάτη στην αστική τάξη είτε έχει την μορφή των κομμάτων της παλιάς δεξιάς είτε της νέας.

Αυτός ο συνδικαλισμός υποχρεωτικά κι από τη φύση του δεν μπορεί παρά να ταχθεί στο μέτωπο που ανοίγει η εργατική τάξη. Η τάξη εκείνη που το κοσμοπολιτικό καθήκον να απελευθερώσει όχι μόνο τον εαυτό της, αλλά όλη την κοινωνία.

Η σπουδάζουσα νεολαία έχει ανάγκη από συνδικαλισμό μαζικό, οργανωμένο, πολιτικοποιημένο που γυρνάει τους εχθρούς και τους ψεύτικους φίλους, που τάσσεται συνειδητά με τη μεριά της προόδου. Η αναγκαιότητα αυτή θα εκπληρωθεί! Προϋπόθεση της όμως είναι η ανάπτυξη των πρωτοπόρων δυνάμεων του προλεταριάτου, το στερέωμα τους στο χώρο της νεολαίας. Αυτό το καθήκον βρίσκεται σε καλό δρόμο. Βήμα με βήμα θα γίνει πραγματικότητα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1 Έκθεση και συμπεράσματα για τα γεγονότα του Νοέμβρη 1973. (Εγκρίθηκε στη 4η ομιλία της ΚΕ του «Κ-ΚΕ» τον Ιούλιο του 1976) Εκδόσεις Οδηγητής.

2 Από το «Η παιδεία το μεγάλο μας πρόβλημα» του Ε. Παπανοιώτη.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Βραντζέρου 55 Αθήνα
τηλ: 5241058

ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΣΤΗΝ ΕΟΚ

ΤΟ ΨΕΥΤΟ-ΚΚΕ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΑΠΟΧΤΗΣΕΙ ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

ΜΕ ΤΟ «12ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ» ΣΤΟΝ ΠΡΟΦΑΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΟΚ

Η κατεπείγουσα διαδικασία των προσυμφωνημένων και ανεπίσημων «Συμφωνιών του «Κ-Κεξ» κινήθηκαν και γεννήσανε μια διαμαρτυρία, ένα βρώμα... τετρατάκι. Μια από τις τετρατομορίες του ήταν και η θέση του κόμματος αυτού για την Ειρήνη.

Σύμφωνα με τη θέση αυτή το «Κ-Κεξ» έχει σαν άξονα της ευρωπαϊκής του πολιτικής την πανευρωπαϊκή συνεργασία των κρατών της «Δύσης» και της «Ανατολής» για μια ενιαία Ευρώπη από τον Ατλαντικό ως τα Ουράλια (12ο «Πολιτικό» Πρόγραμμα διατύπωσε αυτή τη θέση ο δημοκόμος Παπανδρέου).

Ετσι λοιπόν, μέσα στην πιο κρίσιμη θέση προσηύχθη και εξορκιστή του Ευρώπης, αρχίζει να μπαίνει σιγά, αλλά και προσεκτικά, το πνεύμα του «άδελφου» της αποδοχής δηλαδή υπολόγου της Ευρώπης και της συνεργασίας μέσα σ' αυτή.

Φυσικά οι όροι, που βάζει το «Κ-Κεξ» για μια Ευρώπη που από τον Ατλαντικό και έως να χρονομετρείται ως την «Αιθιοπία» των Ρωσικών Ουράλιων δεν δείχνουν τίποτα περισσότερο από τον ελληνογενήτα περιηγητικό στόχο των κινήματων αυτού και των αρετικών του.

Και ακριβώς με βάση αυτόν τον στόχο το «Κ-Κεξ» πολιτεύεται και μέσα στον χώρο της Δυτικής Ευρώπης και της ΕΟΚ και μέσα σ' αυτά τα πλαίσια παύσει να εφαρμόσει τίποτα τις νέες καλές του διαθέσεις, τον ενωτισμό του και την συνεργασία του. Αυτόν ακριβώς τον ενωτισμό του «Κ-Κεξ» με την ΕΟΚ ορατούμε να τον ξεκαθαρίζουμε. Πρώτο ΕΟΚ αποδέχεται το κόμμα αυτό. Την στρατηγική - αρνητική ΕΟΚ. Την ενιαία πολιτική ΕΟΚ. Η μάλιστα η οικονομική «ΕΟΚ των μονοπωλίων».

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΦΑΡΑΚΟΥ «ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΕΟΚ»

Στις 16.9.87 στην αίθουσα «Από» της ΕΣΗΕΑ ο Γ. Φαράκος κοινοποίησε στην δημοσιογράφο, τη νέα πρόταση του κόμματός του για «ορισμένους επινοητά προβλήματα των εργαζομένων και της εθνικής οικονομίας» (Εξέλιξη δημοσίευμα — 17.9.87 — σελ. 21).

Σε μια αποστολή των δημοσιογράφων, που έκαναν στις ερωτήσεις των δημοσιογράφων είτε «Θεωρούμε αναγκαίο, παίρνοντας υπόψη τα εμπόδια που θέτει η ΕΟΚ στην ελληνική οικονομία, να υπάρχουν τέτοιοι όροι, ορισμένοι τουλάχιστον, για την άσκηση μιας εθνικής αναπτυξιακής πολιτικής».

Μέχρι πριν από λίγα χρόνια το «Κ-Κεξ» νικάει κάποιον - κάποιον ότι η ενταξη και η παραμονή της χώρας μας μέσα στην «οικονομική μονοπωλιακή ολοκλήρωση της ΕΟΚ» ήταν ασυμβατότητα και ακυρωτική για την άσκηση μιας άσκησης καπιταλιστικού τύπου (βλ. «Εθνική Ανεξαρτησία» Τ. Αλέξανδρος).

Δεν μπορεί στον κόπο ο πρωτοπόρος της «Κ-Κεξ» να μας φανταστεί για το ποιο λόγο οι όροι αλλαγών μέσα στην ΕΟΚ η ακόμα - ακόμα στην υποδομική οικονομική σχέση της χώρας μας με την ΕΟΚ, που να επιτρέπουν μια λίγο - πολύ αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη.

Επιμένουμε σ' αυτό επειδή στην πολιτική οικονομία, όταν μιλάμε κανείς για «ορισμένους τουλάχιστον όρους» τέτοιους όρους που να μεταστρέφουν τη θέση, θα διατηρούσε τις παλιές του θέσεις και ούτε υπονοείται να ζητήσει «αριστερότερη κυβέρνηση» - θα δημιουργήσει μάλλον για την «ΕΟΚ των μονοπωλίων» και του «Ιδιου συνδικαλισμού».

Το ερώτημα λοιπόν είναι άλλο και ηγείται πολύ πιο βαθιά. Γιατί το «Κ-Κεξ» διαλέγει αυτήν την πολιτική φάση για το «ΝΑΙ στην ΕΟΚ»; Γιατί συνδέει την υποταγή του στον οικονομικό ιμπεριαλισμό της ΕΟΚ με την ανάδο του σε μια «αριστερή κυβέρνηση»; Τι παύει να γίνεται; Σε ποιους καταθέτει την υποταγή του αυτή; Τι δίνει και τι ζητάει;

Στη ζωή τίποτα δεν γίνεται ξαφνικά και αιφνιδιαστικά. Υπάρχει πάντα μια σειρά —άλλοτε φανερά και άλλοτε υπόγεια— μικρών συνθηροδόμενων αλλαγών, που σε μια οριστική στιγμή κατάλληλων συνθηκών δίνει γέννηση στην ποιοτική αλλαγή, στην ορατή πλέον νέα υλική κατάσταση, που καλύτερα μπορεί να διαφέρει πολύ απ' την παλιά.

Παρ' όλα αυτά, μέσα στο δεύτερο δεκαεπενήμη του Σεπτεμβρίου, ο φιλοκυβερνητικός αστικός τύπος εξαπέλυσε έναν καταγισμό άρθρων και συνεντεύξεων με κύριο θέμα την «ξαφνική» στροφή του «Κ-Κεξ» στο θέμα της ΕΟΚ. Το περιεχόμενο ήταν η

«... από τα μάτια του λαού το δράμα μιας αληθινά ανεξάρτητης οικονομικής ανάπτυξης και γιατί επιχειρεί να τον μετατρέψει σε αποδέκτη ότι χειρότερο έχει η ΕΟΚ, οι οικονομικοί της ιμπεριαλιστές».

Το ερώτημα λοιπόν παραμένει. Ποιά είναι οι «ορισμένοι τουλάχιστον όροι» του «Κ-Κεξ» για «την άσκηση μιας εθνικής αναπτυξιακής πολιτικής» μέσα στα πλαίσια της ΕΟΚ;

ΤΟ «ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΕΟΚ» ΜΕ ΤΟ «Κ-ΚΕΞ» ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Ο Φαράκος σ' ένα άλλο επίκαιρο σημείο της συνέντευξης του προχωράει ακόμη παραπέρα και δικαιολογείται λέγοντας ότι «Κι άλλες χώρες μέλη της ΕΟΚ, τουλάχιστον ορισμένες δυνάμεις από άλλες χώρες μέλη της ΕΟΚ, κινούνται σε τέτοιες κατευθύνσεις. Ζητούν, λόγω γαργ, ειδική μεταχείριση για κόποιους συγκεκριμένους τομείς της οικονομίας των χωρών τους. Πιστεύουμε ότι μία κυβέρνηση της Αριστεράς θα μπορεί να διεκδικεί, στηριγμένη στο λαϊκό μαζικό κίνημα, μια τέτοια ειδική μεταχείριση».

Το «Κ-Κεξ» λοιπόν παρακαλεί τον σκόπελο να μας αναφέρει τους «ορισμένους» τουλάχιστον «έλικους» όρους που θα μετατρέψουν την Ελλάδα από λαζαρόκοπη της ΕΟΚ σε αξιόλογο παραγωγικό συντάκτη της ΕΟΚ. Και με όρος «προσπίκο» μας δηλώνει ότι με μια «αριστερότερη κυβέρνηση» (και το «Κ-Κεξ» μέσα) μπορούμε να έχουμε «ειδική μεταχείριση» από την ΕΟΚ, που να μας επιτρέψει μια σοβαρή και μεστή «εθνική οικονομική ανάπτυξη».

Τι βασικό σημείο σ' αυτήν την θέση του «Κ-Κεξ» είναι ότι με το κόμμα αυτό μέσα σε μια «αριστερή κυβέρνηση» τα προβλήματα υπανάπτυξης και καθυστέρησης της χώρας, που επιδεινώνονται από την ΕΟΚ, μπορούν να βρουν μια λύση όχι βραχιά και μακριά από την ΕΟΚ, αλλά μέσα στην ΕΟΚ και με «ειδική μεταχείριση» απ' αυτήν. Αυτό μάλλον! Αυτό είναι ένα ουσιαστικό και κραυγαλέο «ΝΑΙ στην ΕΟΚ».

Όμως η απορία παραμένει. Τι θα κάνει το «Κ-Κεξ» για να μετατρέψει την ΕΟΚ η για την υποταγή να παρειθετικές θέσεις για την οικονομία της Ελλάδας; Μήπως έχει την δύναμη να την τακτοποιήσει; Όχι, γιατί η δύναμή του είναι μικρή για κάτι τέτοιο και πιο πολύ γιατί δεν είναι μια ανεξαρτησιακή και επαναστασιακή δύναμη, τέτοια που κάνει τους «Δυνάει» να τα βάζουν με τους «Γολιάθ».

Το «Κ-Κεξ» είναι μια δύναμη 10% παύει - κάποιος, που τώρα επιδιέχει μια, χωρίς αντιδράσεις, ήσυχη αναρρίχηση μέσα σε μια «αριστερή κυβέρνηση» συμβαλλών τον έτσι ώστε όλη αυτή η ψευτο-«αριστερή» κυβέρνηση, συμμαχία να είναι ανεκτή από την ΕΟΚ και τις άλλες «ΙΙ» ισχυρές αστικές κυβερνήσεις «εταιριών».

Αυτό θέλει τώρα το «Κ-Κεξ» και αυτήν την εικόνα βάζει προς τα έξω. Γι' αυτό λέει «ΝΑΙ στην ΕΟΚ» τώρα, για να μπει σε μια φιλική του κυβέρνηση (βλ. «Εξέλιξη» Τ. Αλέξανδρος) και διατηρούσε τις παλιές του θέσεις και ούτε υπονοείται να ζητήσει «αριστερότερη κυβέρνηση» - θα δημιουργήσει μάλλον για την «ΕΟΚ των μονοπωλίων» και του «Ιδιου συνδικαλισμού».

Το ερώτημα λοιπόν είναι άλλο και ηγείται πολύ πιο βαθιά. Γιατί το «Κ-Κεξ» διαλέγει αυτήν την πολιτική φάση για το «ΝΑΙ στην ΕΟΚ»; Γιατί συνδέει την υποταγή του στον οικονομικό ιμπεριαλισμό της ΕΟΚ με την ανάδο του σε μια «αριστερή κυβέρνηση»; Τι παύει να γίνεται; Σε ποιους καταθέτει την υποταγή του αυτή; Τι δίνει και τι ζητάει;

Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΟΔΗΓΟΣ ΤΟ «Κ-ΚΕΞ» ΣΥΝΟΛΗΓΟΣ

Το «Κ-Κεξ» δεν ζητάει μια δική του υποκλαστική και μονοκομματική κυβέρνηση. Ζητάει μια φιλική του και συμμαχική - κυβέρνηση της αριστεράς. Μέσα στην οποία να έχει σοβαρό ρόλο. Μέσα σ' αυτήν εκτός από τον εαυτό του τοποθετεί και άλλες πολιτικές δυνάμεις, το φάσμα της αναπόκρισης

«ελαστικότερη και θετικότερη» γραμμή του «Κ-Κεξ» για την θέση της Ελλάδας μέσα στην ΕΟΚ, σε σχέση φυσικά με καλύτερες περισσότερο αρνητικές και πολεμικές θέσεις του.

Και όμως η αλλαγή θέσης του κόμματος αυτού, σε σχέση με την ΕΟΚ, δεν ήταν ούτε ξαφνική, ούτε αιφνιδιαστική. Ένα κομμάτι μπορεί εύκολα να διακρίνει ότι πίσω από πυκνά παραπετάσματα καινού κριτών σιγά, αλλά σταθερά, αυτή η αλλαγή γραμμής, αυτή η στροφή του «Κ-Κεξ» για την αποδοχή της θέσης και της σχέσης της χώρας μέσα στην ΕΟΚ.

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ «Κ-ΚΕΞ» ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Μια όμως αναρίχηση του «Κ-Κεξ» σ' ένα ψευτο-αριστερό κυβερνητικό σχήμα - συμμαχία, εκτός από τακτικούς πολιτικούς ελιγμούς αποδοχής της ΕΟΚ και υποταγής στον Παπανδρέου, προσπαθεί και κάτι άλλο. Προσπαθεί την κοινωνική συνείδηση και αποδοχή γι' αυτό.

Μπορεί ο να εξελίξει προπαγανδιστικές βομβαρδισμούς του λαού να αποδοθεί έτσι και πρόσκαιρος καρπός μιας κάποιας αποδοχής και συνείδησης.

Το μεγάλο πρόβλημα όμως βρίσκεται στην αστική τάξη και ιδιαίτερα στα φιλο-ευρωπαϊκά τμήματά της. Σ' αυτούς δηλαδή που διαπιστούν η κρατούν κάποιες αποστάσεις ασφαλείας ακόμα από τα «ανήσυχια Γκορμπασόφ». Πώς να πεισθούν αυτοί για τις «καλές προθέσεις» του «Κ-Κεξ», αφού η μεταστροφή του είναι πρόσκαιρη και δίχως χειροπιαστές αποδείξεις μέσα στην ζωή. Πώς να αποδεχθούν η να ανεχθούν μια ψευτο-αριστερή κυβέρνηση με το «Κ-Κεξ» στραγγιλοκαθισμένο στη θέση του αρετήριου για τα συμφέροντά της συνωδήρησης.

Και όμως για όλα φροντίζει το «Κ-Κεξ». Με απλόχερα δίνει τις εγγυήσεις ασφαλείας του με τις παρακάτω αποκαλυπτικές δηλώσεις Φαράκου: «Αυτό δεν σημαίνει ούτε διαγωγή του ιδιωτικών επιχειρήσεων, ούτε πολύ περισσότερο διάγνωση του ιδιωτικού κέρδους γενικά. Αντίθετα, μέσα από νέα πλαίσια, εμείς θα νουνοήσουμε κάθε ιδιωτική προσπάθεια, που καταβλήθει σε παραγωγικές επενδύσεις και βοηθάει στον εκσυγχρονισμό κλάδων και στην διεύρυνση της απασχόλησης».

Δεν έφτανε το «ΝΑΙ στην ΕΟΚ». Δεν αρκούσε και η υποταγή του στον Παπανδρέου. Εργάζεται τώρα και αποκαλύπτει, βροντοφωνάζοντας: ΟΧΙ στον διαγνώ του ιδιωτικών επιχειρήσεων ΟΧΙ στην δι' αγορά του ιδιωτικού κέρδους. ΝΑΙ στα να εννοείται κάθε ενής ιδιωτική προσπάθεια.

Τι γίνεται; Μήπως, αλλάζει το «Κ-Κεξ» και από κόμμα του ψευτο-αριστερό «συνκεντρικού γραφειοκρατικού κρατικού καπιταλισμού αρχίζει να γίνεται κόμμα του ιδιωτικού καπιταλισμού»;

Γελώλιαται όσο πιστεύουν κάτι τέτοιο. Το «Κ-Κεξ» είναι κόμμα «συνκεντρικού καπιταλισμού αρχές του. Ποιά άλλα το κόμμα αυτό δίνει με γλοιώδη τρόπο ανεπιλόγητα στην αστική τάξη για να ανεχτεί αυτή και να αποδεχτεί την ανοδο του στην κυβερνητική εξουσία. Το «Κ-Κεξ» κάνει έναν έλιγμο τακτικό ελιγμό ενός «δοσίου και λαβίνου». Και για του λόγου το αληθές συνεχίζουμε με ένα ακόμη αποκαλυπτικότατο «μαργαρίτα» απ' τις διευκρινίσεις Φαράκου επί της νέας γραμμής του «Κ-Κεξ»:

«Είναι φανερό και από τη διατύπωση της πρόταξής μας, ότι εδώ δεν γίνεται λόγος για υποστήριξη άκριτα των οποιονδήποτε διεκδικήσεων, οποιονδήποτε ομάδων εργαζομένων» (η υπογράμμιση δική μας).

Μα λοιπόν και «η ταμπакiέρα»! Να τι άμεσα και χειροπιαστό αντάλλαγμα του «Κ-Κεξ» σ' αυτούς που ζουν ρουφώντας το αίμα της εργατικής τάξης. Το «Κ-Κεξ» ορθά - κοστά και δίχως πολλές ταπεινοσυνεχίζουσες προσφέρει στην αστική τάξη την παράδοση, την χαλιναγωγή και την καταστολή των εργατικών αγώνων για το ψωμί και τη δουλειά. Είναι λοιπόν οι ήδη πεινισμένοι, φτωχοί και εξαθλιωμένοι εργαζόμενοι, των δύο χρόνων Παπανδρεϊκής λιτότητας, οδηγούνται στο σφαγείο απ' το «Κ-Κεξ», που και σ' αυτήν την περίπτωση ακολουθεί τον δρόμο, που χάραξε ο Παπανδρέου.

Η καταστολή του ήδη χτυπημένου και μαρτυρομένου εργατικού κινήματος είναι μια ουσιαστική και άμεση χειροπιαστή εγγύηση - αντάλλαγμα στην αστική τάξη.

Η αστική τάξη γαμογάλα, αποδέχεται αυτές τις νέες προτάσεις του «Κ-Κεξ» σαν δηλώσεις νομιμοφορησίας και καλής θέσης και φυσικά ανταποκρίνεται στο είδωλο των στόματός του προέδρου του Σ. Ε. Β. Παπαλεξόπουλου:

«Στο ΚΚΕ υπάρχει τάση απομάκρυνσης από τον κρατισμό». Δήλωση που δημοσιεύτηκε σ' όλον τον αστικό τύπο

στις 25.9.87 πλην του «Ριζοσπάστη» που όλα τ' άλλα έγραψε εκτός απ' αυτήν την πανθομολογούμενη θετική, αλλά συγκρατημένη δημόσια απάντηση του ΣΕΒ στην πρόταση του «Κ-Κεξ».

Κατανοούμε πλήρως την συγκρατημένη αισιοδοξία των βιομηχανών μιας και είναι πολύ νωρίς ακόμη για διαστικώς πανηγυρισμούς, αφού περιμένουν να δουν τις εγγυήσεις του «Κ-Κεξ» και πως εφαρμόζονται στην πράξη.

Κατανοούμε επίσης και τον εκνευρισμό του «Ριζοσπάστη» μιας και η πρόταση, που είχε την τιμή να παρουσιαστεί υποστηρίχθηκε ο αρχηγός του ο Φαράκος, δεν τυγχάνει θερμών και κραυγαλέων εκδηλώσεων ενθουσιασμού, αλλά ατενιωσιμότητας με έναν θετικό σκεπτικισμό από την αστική τάξη. Το άρθρο του Α. Τόκα στον «Ρ» 26.9.87 είναι ένα καλό δείγμα αγανάκτησης και νεφρικότητας γιατί οι βιομηχανοί δεν δίνουν την προοπτική σημασία στην πρόταση του «Κ-Κεξ» υπονοώντας φυσικά γιατί δεν την κάνουν σημαία τους.

Και οι δύο τους είναι δικαιολογημένοι.

Οι βιομηχανοί αναμένουν να πεισθούν στην πράξη και όχι στα λόγια, αφού τους ζητείται να ανασούν το «πρόσπαιο» για την κυβερνητική αναρρίχηση του «Κ-Κεξ». Το «Κ-Κεξ» γανειλιγάει την ψευδοκαμία του, γιατί δεν εμπιστεύεται γρήγορα την «καλή πίστη», την γλώσσα ελικρινείας του και τις ανταρτικές προθέσεις του.

Τι να κανονίσει. Κάθε φρέσκο επίδωλλο έχει τα νύχια και τα κάρπια του για να κεντρίσει το ενδιαφέρον και τον διά πλεονισμό, έτσι ώστε ακαδέκτες πλέον να προχωρήσουν στην ουσιαστικοποίηση της σχέσης και του δεσμού τους.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΟΥΡΚΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΡΩΣΙΑ

Τώρα είναι όλα έτοιμα για να περάσει η παρέμβαση, στις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις της χώρας, στην δεύτερη φάση της.

Και μιλάμε φυσικά για την παρέμβαση της Ρωσικής υπερίναμης και πιο συγκεκριμένα της Γκορμπασόφικής στρατηγικής.

Η πρώτη φάση ήταν η δημιουργία τέτοιων πολιτικών όρων, και τέτοιου κλίματος στην χώρα, ώστε να επιτευχθεί — χωρίς αντιδράσεις και πολλές διαφωνίες — η περικύκλωση του πιο σταθερού εταίρου της Αμερικάνου στην περιοχή της Τουρκίας. Η περικύκλωση αυτή έγινε και παρήχθη. Είναι μια αλυσίδα χωρών που περιφέρονται — ισχυρότερα η ηλιότερα — στην τροχιά της Ρωσικής υπερίναμης, και που η γεωπολιτική τους διάταξη περικυκλώνει την Τουρκία σαν ένα στεφάνι: Ρωσία - Βουλγαρία - Ελλάδα - Σερβία γύρω - γύρω και η Τουρκία στη μέση. Ένας πράγματι «ενωτική» Ρωσικός σχεδιασμός, που κύριο στόχο του έχει το περάσμα από την Μικρή Θάλασσα στο Αιγαίο και στη Μεσόγειο, δηλαδή τα Βαλκάνια, έτσι ώστε να διερχεται ελεύθερα ο Ρωσικός πολεμικός στόλος.

Σ' αυτήν την πρώτη φάση περικύκλωσης της Τουρκίας, η Συνόδουλη και δίχως εθνική συνείδηση αστική τάξη της Ελλάδας ακολουθούσε σύστημα μό-

νο και μόνο για να ικανοποιήσει τον σβηνιστικό της τον αντιουρκισμό της.

Όμως ένας σβηνιστικός αντιουρκισμός, που πατάει σε ρωσικά ποδάρια, είναι πολύ επικίνδυνος. Επικίνδυνος όχι μόνο γιατί μπορεί να πυροδοτήσει την περσόχη, μέσα απ' τον ανταγωνισμό των δύο υπερίναμης, αλλά και γιατί τα ρωσικά ποδάρια ξέρουν και από μόνα τους τον δρόμο που οδηγεί στα ανάκτορα του Γκορμπασόφ.

Τώρα οι Ρώσοι προετοιμάζουν την δεύτερη φάση. Τον σταδιακό, αλλά σταθερό βηματισμό της εσωτερικής πολιτικής και κοινωνικής ζωής της Ελλάδας για τη Μόσχα.

Για να δεχτεί όμως η αστική τάξη μιν τέτοιαν εκδοχή πρέπει «να γλυκαθεί», να απολαύσει ειδικά κίνητρα και προνόμια για να συμφωνήσει της. Έρχεται λοιπόν το «Κ-Κεξ», ο Ρωσικός θερμοσφύλακας στην Ελλάδα, και προσφέρει στην αστική τάξη εγγυήσεις για διατήρηση των οικονομικών της συμφερόντων, που κέρδων της και την απομύηση του ιδρώτα των εργαζομένων χωρών αντιστάσεις και αγώνες από τη μεριά τους. Πράγματι, γενναία αντάλλαγμα, αφού έτσι μόνο μπορεί να δειλάσει απή η τάξη που κυριώς για το στομάχι και το τομάρι της νοιάζεται.

Όσοσο όμως αυτή η ξενοδόουλη αστική τάξη χρειάζεται ένα, έστω και ρηχό, ιδεολογικό πρόσχημα. Την χώρα μας αυτό, από ιστορική - κοινωνική άποψη, εκφράζεται με τον μεγαλοιδεατισμό. Και για να ακριβολογούμε, σήμερα εκφράζεται με την μοντέρνα εκδοχή του μεγαλοιδεατισμού, που είναι ο αντιουρκισμός σβηνιστικός. Αυτός ακριβώς ο αντιουρκισμός στηρίζεται για την υπερωρία, τους λεονταρισμούς και την ούλητητά που όχι στις πλάτες των Αμερικάνων, αφού αυτοί έχουν τις προτιμήσεις τους στην Τουρκική αστική τάξη, αλλά στην Ρωσική υπερίναμης, που έχει κάθε λόγο να τον συντηρεί και να τον ενθαρρύνει. Αυτόν τον αντιουρκισμό για την ικανοποίηση των σβηνιστικών ορέξεων της αστικής τάξης έχει αναλάβει να εκφράζει εργαλαβικά ο Α. Παπανδρέου.

Ετσι λοιπόν υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις και οι όροι για την εφαρμογή ενός σχεδίου συμμαχίας μεταξύ μιας ψευτο-αριστερής κυβέρνησης (Παπανδρέου - «Κ-Κεξ» κ.λπ.) και της αστικής τάξης Σ' αυτήν την συμμαχία ο καθένας έχει και από έναν συγκεκριμένο ρόλο. Ο Παπανδρέου τον ρόλο του σβηνιστή αντιουρκού, ο Φωλαράκης τον ρόλο του εγγυητή της Ρωσικής υποστήριξης και της απονέκρωσης του εργατικού κινήματος και η ιδιωτική αστική τάξη τον ρόλο του εισπρακτόρα και του στηρίχματος αυτής της ψευτο-αριστερής κυβέρνησης.

Μια συμμαχία Παπανδρέου - «Κ-Κεξ» - Αστικής τάξης, που πατάει σταθερά στις πλάτες του Ρωσικού ιμπεριαλισμού.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΛΑΔΑ ΡΩΣΙΚΟ ΤΣΙΡΑΚΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Αυτή η συμμαχία ψευτο-αριστερής κυβέρνησης και αστικής τάξης είναι μια στρατηγική επίλογος του Γκορμπασόφ, γιατί ο στρατηγικός κερδοσέλιος από κάτι τέτοιο στα Βαλκάνια, τα Βαλκάνια, την Ανατολική Μεσόγειο, αλλά και στην Ευρώπη, ιδιαίτερα στην Δυτική Ευρώπη, θα είναι ο Ρωσικός ιμπεριαλισμός.

Το «Κ-Κεξ» το ξέρει αυτό, γι' αυτό προπαγανδίζει την γραμμή για μια «πανευρωπαϊκή συνεργασία», «Δύσης» και «Ανατολής»... από τον Ατλαντικό ως τα Ουράλια.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

ΝΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΘΕΙ Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΡΕΚΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Η 17N προσπαθεί να «να κάνει διάλογο» μαζί της αναγκάζεται και απαντάει. Η αποτυχία που δίνεται διαβάζοντας τον τύπο είναι ότι η 17N σαν πραγματική εξουσία κάνει τις δηλώσεις της με μεγάλο θράσος και με την λαϊκάνοισα υποστήριξη όλου σχεδόν του αστικού τύπου ενώ προσπαθεί να γελοιοποιήσει τα στοιχεία τον Δροσογιάννη ο οποίος έχει γίνει πια... αντιπολίτευση. Έτσι με το τυμπά μεγάλο κόμματος η 17N αναφέρεται στην ανακωχή της στην πολιτική κατάσταση

να δυναμώσει πολιτικά το «αντιδεδιό» μέτωπο μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ με την πλατφόρμα του σοσιαλιστικού ιμπεριαλισμού και να συσπειρώσει ριζοσπαστικά ακόμα και επαναστασιακά τμήματα της νεολαίας στην βρώμικη υπόθεση του πράγμα που δεν έχει καταφέρει ούτε το ψευτοΚΚΕ Σ' αυτή την σύγκρουση θα έλεγε κανείς ότι αυτό που γελοιοποιείται αυτό που χυμείται είναι ο ίδιος ο Δροσογιάννης, ο οποίος είναι μισητός από τον λαό.

